

ชีวิต คือความจริงที่คนเราจะต้องเข้าใจ ชีวิตคือทั้งหมดทั้งมวล จะรักจะชอบ หรือไม่ชอบอย่างไร จะไปจะมาอย่างไร ย่อมไม่ได้ตั้งใจเราเสมอไป และคนเราก็ควรจะยอมรับในสิ่งที่เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น... มันเป็นอย่างนั้น นั่นเอง

ตอนเช้าตรู่ของกลางเดือนสิงหาคม 2550 หน้าบ้านรับรอง"ศาลา" เขื่อนรัชชประภา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นภาพมาษาของ "มิติแห่งกาลเวลา" ที่สวยงาม แต่อยู่ได้ไม่นานก็จางหายไป และจะหาภาพเช่นนี้อีกสักครั้ง คงไม่มีอีกแล้ว ทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้น คงอยู่ (ชั่วคราว) แล้วก็ดับสิ้นไป ธรรมชาติและชีวิต เป็นเช่นนั้นเอง

เข็มชาติ โคตวงจันทร์

Belong to

My mother and my father with love

Kemchat Kotwongjantra

“ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า” (ฉบับสมบูรณ์)

เรียบเรียงโดย เข้มชาติ โคตวงจันทร์

สงวนลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งที่ 2 จำนวน 5000 เล่ม

ราคา 150 บาท

(พิมพ์ครั้งที่ 1 เพื่อเป็นธรรมบรรณาการ ตั้งราคา 50 บาท เท่าต้นทุน)

พิมพ์ที่ - หจก.ขอนแก่นการพิมพ์

64-66 ถนนรินรมย์ อ.เมือง จ.ขอนแก่น โทร. 043221938, 043220128

ไปเยี่ยมชมเมืองหลวงพระบาง ในปีสุดท้ายของการทำงาน (อายุ 60 ปี) ได้เห็น
ความเป็นธรรมชาติและผู้คนของ สปป.ลาว มีชีวิตอยู่กันอย่างเรียบง่าย ซึ่งเป็น
ความชอบที่สุดในชีวิตของผมด้วย และเป็นส่วนหนึ่งที่คิดว่า ชีวิตนี้คุ้มค่าจริงๆ ที่
มีโอกาสดำเนินชีวิตกับความชอบ ทำให้เกิดสุขอย่างยั่งยืนในชีวิต

เข้มชาติ โคตวงจันทร์

ท่ามกลางความไม่มั่นคง
 ความหนักแน่นก็สูญไป
 ท่ามกลางความรีบเร่ง
 ความสงบก็หมดไป

@ เหลาจื้อ

ผู้ประพาศแต่กรรมดี
 โดยที่ตัวเองมีศรัทธามั่น
 แน่นอนที่สุด
 การขวนขวายของเขาย่อมไม่สูญเปล่า

@ อัลเลาะห์

คนเหล่าใดยินดีในความสงบแห่งจิต
 มีความยินดีในการอบรมจิต ทั้งกลางวันและกลางคืน
 คนเหล่านั้นย่อมได้ แม้สิ่งที่ได้โดยยาก

@ สมณะโคดม

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ในชื่อเรื่อง “ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า” เป็นความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนบนพื้นฐานของชีวิต ซึ่งจะพาท่านทั้งหลายท่องเที่ยวไปในโลกแห่งความเป็นจริงของชีวิต ของการเกิดขึ้น คงอยู่ และแล้วก็ตายไปในที่สุดของคนเรา เป็นมิติของชีวิตที่เป็นไปตามกาลเวลา โดยที่หนังสือเล่มนี้มีเจตนาพิมพ์ เพื่อแจกจ่ายให้แก่ญาติมิตร และห้องสมุดต่างๆ และ อีกส่วนหนึ่งจำหน่ายแก่ผู้อ่านทั่วไป ในราคาใกล้เคียงกับต้นทุน-เพื่อผู้ที่สนใจสามารถหาอ่านได้

การเขียนหนังสือเป็นความมุ่งมั่นและเป็นความต้องการของผมเอง ที่เขียนด้วยความชอบ และ เป็นความต้องการที่จะให้ทุกคนได้รับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนเรา ที่มาจากองค์ความรู้ที่มี รวมทั้งประสบการณ์ที่ผ่านมา ที่หลายๆครั้งได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นความจริง ที่ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ได้ประจักษ์ และ หลายๆครั้ง สิ่งที่เกิดขึ้น ก็อยู่นอกกฎเกณฑ์ต่างๆไป ที่ไม่ทราบว่าจะเกิดขึ้นได้อย่างไร?

หนังสือเล่มนี้จึงถูกเรียบเรียงขึ้นด้วยแรงบันดาลใจ จากการที่ได้อ่าน และได้รับฟัง แนวคิดที่แตกต่างหลากหลาย ที่คนเรายังเคลือบแคลงสงสัยในสิ่งที่ไม่รู้ ไม่เข้าใจ โดยเฉพาะในเรื่องของศาสนาและความเชื่อต่างๆ ที่สืบทอดต่อกันมา ในการนำคำสั่งสอนไปใช้ปฏิบัติให้เหมาะสม ต่อการดำเนินชีวิตของตนเอง ในสิ่งแวดล้อมและภูมิประเทศที่แตกต่างกัน

อีกประการหนึ่งก็คือ เพื่อนำความจริงที่ผมได้เห็นมาแล้ว ปฏิบัติมาแล้ว และได้มีประสบการณ์มาแล้วตั้งแต่อายุได้ 7 ปี (พ.ศ. 2497) ที่ชอบไปอยู่วัด เป็นเด็กวัด เพราะโรงเรียนก็คือ ศาลา วัด นั่นเอง จึงมีโอกาสดินสอพายยามตามหลวงพ่อ ที่ท่านพาชุดงค้ไปตามป่าเขาลำเนาไพรมาโดยตลอด จนกระทั่งมีโอกาสได้เรียนหนังสือจบในระดับหนึ่งเมื่อปี 2512 เพื่อมาทำงาน โดยได้อาศัยอยู่ทั้งวัดทั้งบ้าน ไปๆมาๆตลอดเวลาตั้งแต่เล็กจนโต มาเสนอแนวคิด และมุมมองที่แตกต่าง ที่ท่านผู้อ่านจะได้พิจารณาถึงความเป็นจริงที่ปรากฏ ด้วยเหตุด้วยผล เพื่อให้ทราบและยอมรับ

ว่า ความจริงเป็นเช่นที่เห็น นั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางด้านจิตใจ ที่ใครๆต่างก็ค้นหากันมานาน ว่า จิต ของเราอยู่ที่ไหน และจิต คืออะไรที่แท้จริง กันแน่!

เมื่อใด ที่รู้จักจิตและใจของตนเองได้ เมื่อนั้น ท่านจะได้รู้จักตัวเอง ย้อนนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของชีวิต ที่ตนเองต้องการ คือการสร้างชีวิต(ที่ไม่ใช่การสะสมทรัพย์สิน หรือสมบัติใดๆทั้งสิ้น) ด้วยความคิดเห็นที่ถูกต้องได้โดยง่าย จะได้ว่าความสุขที่แท้จริงที่คนเราต้องการนั้นคืออะไร อยู่ที่ไหนกันแน่ อีกทั้งจะได้รู้แนวทางในการปล่อยวางความทุกข์ที่มี ให้หมดสิ้นไปจากใจได้อีกด้วย

ในมุมมองที่เห็นๆกันอยู่ในขณะนี้ สังคมโลกปัจจุบัน เห็นแก่ตัวกันมากขึ้น และ สอนการดำเนินชีวิตกันแบบผิดๆว่า ความสุขเกิดขึ้นได้จากการทำงาน ที่หาเงินได้มากๆ เมื่อมีเงินมากแล้วย่อมแสวงหาความสุขได้โดยง่าย แต่เราลืมกันไปว่า บางสิ่งบางอย่างไม่สามารถหาซื้อได้ด้วยเงิน และที่สำคัญที่สุด คือ ความ

ต้องการของคนไม่มีวันสิ้นสุด! อีกทั้งโอกาสที่ทุกคนจะทำเช่นนั้นได้ ก็ไม่ง่ายเลย และส่วนมากก็หาเงินกันไม่ค่อยได้อีกด้วย ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เงินเป็นเพียงปัจจัยให้เกิดความสุข ไม่ใช่ความสุขโดยตรง แต่ถ้าเราหาเงินไม่ได้ ทำไม่ได้อย่างที่คิดที่หวัง ก็จะกลับกลายเป็นความทุกข์มหาศาล หลายคนจึงต้องทำงาน ทำงาน จนไม่มีเวลาให้แก่ตนเองและผู้อื่น ทำไปเรื่อยๆ จนหมดเรี่ยวแรงที่จะทำได้ เพื่อให้มีชีวิตที่พอจะทนได้ง่ายๆ เหมือนคนอื่นเขาบ้าง และสุดท้ายก็ล้มหายตายจากกันไป โดยที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความสุขที่แท้จริง ที่แต่ละคนไขว่คว้าแสวงหาอยู่ทุกวันนี้ คนเราได้อะไรมาจากระไร?

มาถึงวันนี้จึงมีคำถามว่า เราจะทำอย่างไร จึงจะทำให้เด็กๆ ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตอย่างถูกวิธี และถูกทาง เพื่อจะนำพาชีวิตไปสู่วิถีแห่งความสุขได้ อย่างถูกต้อง เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันนี้ และ การเรียนรู้นี้จะทำได้สำเร็จได้ ก็ต้องอยู่ในบรรยากาศของความสุขอีกด้วย ใครรับผิดชอบเรื่องนี้ คงต้องหาวิธีมาดำเนินการ

แก้ไขกันได้แล้ว และอย่าลืมว่า ความสุขที่งดงาม เกิดขึ้นจากความรักที่แท้จริง ที่มาจากจิตใจที่ดีงามของคนเราโดยแท้ ที่จะสร้างสุขขึ้นมาได้เองไม่ใช่ได้มาจากสิ่งของนอกกายเท่านั้น เพราะสิ่งของนอกกายที่เราต้องการที่ได้มาเหล่านั้นเป็นความสุขชั่วคราวที่คนเราต้องคืนรนแสวงหามา ด้วยความยากลำบากทั้งใจและกายกว่าจะได้มา จึงเป็นความสุขที่ได้มาจากความทุกข์โดยแท้ และส่วนมากแล้ว จะได้มาจากความทุกข์ของคนอื่นอีกด้วย แต่คนเราก็กจำเป็นต้องต่อสู้แสวงหา ตามที่ใจเราต้องการ เพื่อให้ได้มาในสิ่งดังกล่าวที่เราต้องการด้วยกันทุกคน เนื่องจากเราพากันขีดเส้นทางชีวิตให้อยู่ในมิติเช่นนี้ เรากำหนดกันไว้แบบนี้มานานแล้ว ด้วยความอยากโดยไม่รู้ตัว เลยต้องเดินตามกันไปไม่สิ้นสุด

ถ้าใครยอมแพ้ชีวิตเช่นนี้แล้ว ยังจะอยู่ได้อีกหรือ? ถ้าอยู่ได้จะอยู่อย่างไร จึงจะมีความสุข และ...เรื่องราวต่อไปนี้ คือคำตอบ!

เข็มชาติ โคตรวงจันทร์

31 ตุลาคม 2550

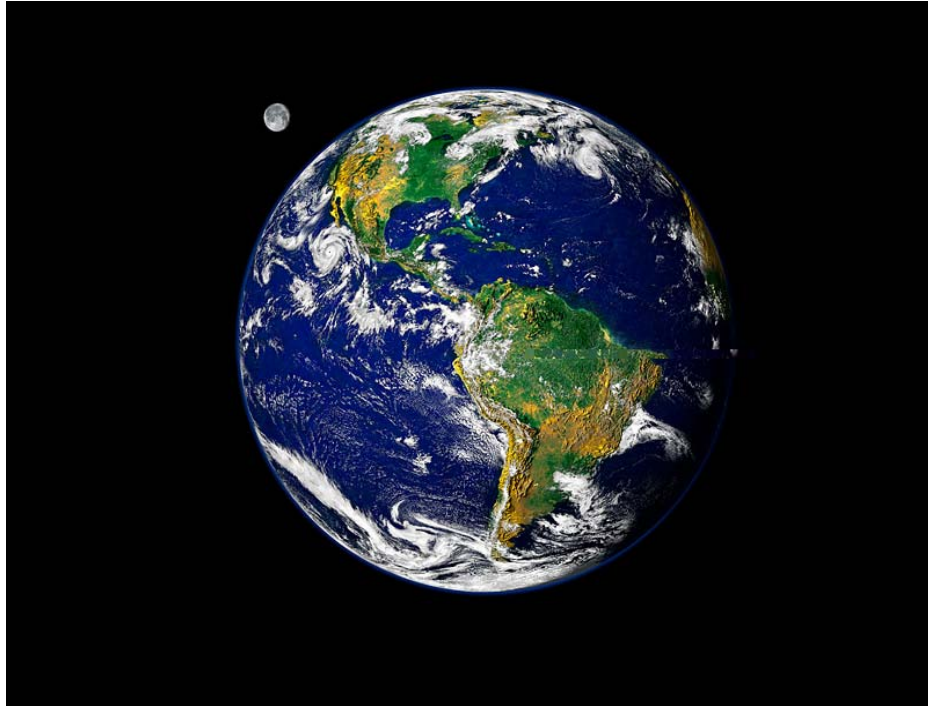
เธอทั้งหลายจงมองดูโลกนี้ด้วยความว่างเปล่า มีสติ
อยู่ทุกเมื่อ ถอดถอนอัตตานุทิฐิ คือความยึดมั่นถือมั่น
เรื่องตัวตนเสีย ด้วยประการฉะนี้ เธอจะเบาสบายคลาย
ทุกข์คลายกังวล ไม่มีความสุขใดยิ่งไปกว่าการปล่อยวาง
และการสำรวมตนอยู่ในธรรม

@ สมณะ โคตม

สารบัญ

1. ชีวิตคือภาพมายา	หน้า	1
2. เป้าหมายแห่งชีวิต	หน้า	19
3. พุทธ คือความเป็นธรรมชาติ	หน้า	25
4. พ่อแม่ คือพระอรหันต์ของลูก	หน้า	33
5. คุณค่าของชีวิต	หน้า	41
6. มีชีวิตที่ยืนยาวเพื่ออะไร?	หน้า	49
7. อดีต ปัจจุบัน และ อนาคต	หน้า	61
8. มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง	หน้า	69
9. เรื่องของกรรม และกาลเวลา	หน้า	77
10. เมื่อชีวิตยังอยู่	หน้า	93
11. ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า	หน้า	103
12. ความฝัน	หน้า	117
13. ตถาคต	หน้า	133
ท้ายเล่ม	หน้า	159

ชีวิตเป็นลาภอันประเสริฐสำหรับสัตว์โลกทั้งปวงที่มี
ความเมตตา เพราะ ความเมตตาเสริมโลกให้ร่มเย็นต่อผู้
อ่อนแอเสมอ และเป็นเกียรติศักดิ์สำหรับผู้มีกำลัง เช่นกัน

1. ชีวิตคือภาพมายา

บนเส้นทาง การต่อสู้ เพื่อเอาตัวรอดของมวลมนุษยชาติ ที่ผ่านมา เกิดขึ้นจากความเชื่อและการแสวงหาสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ที่นำไปสู่ความเป็นศาสนาที่ผู้คนพากันนับถืออย่างแท้จริงนั้น ไม่ได้

วางอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึก ที่เกิดจากความหวาดกลัวความตาย หรือ เกิดจากความรู้สึกที่ไม่อยากตาย หรือ หวาดกลัวชีวิต ทุกข์ที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง หรือ เกิดจากความศรัทธาต่อบุคคล และสิ่งของ อย่างไม่มีเหตุผล แบบไม่ลืมหูลืมตาแต่ประการใด แต่เกิดจากความพากเพียรอย่างมีเหตุมีผล ของมนุษย์ที่ชาญฉลาด

แรงจูงใจอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ก็คือ จินตนาการ คือความต้องการอยากรู้ อยากเห็น เอกภพอันกว้างใหญ่ไพศาล ที่ประกอบไปด้วยจักรวาลน้อยใหญ่ ที่มนุษย์ยังไม่รู้ และยังไม่ถึงนั่นเอง เป็นแรงจูงใจที่ทำให้มนุษย์ไขว่คว้าแสวงหาความจริง ในสิ่งที่ไม่รู้ไม่เห็นเหล่านั้น เพื่อค้นหาความจริง อันเป็นเส้นทางนำไปสู่การสร้าง ความเชื่อทางศาสนา (*Religion*) ให้เกิดขึ้น เพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ทำให้เกิดศรัทธา เชื่อและมั่นใจว่า สิ่งนั้นคือความจริง ที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความสุข

ความรู้ที่เกิดขึ้นในศาสนาพุทธ ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบนั้น เป็นความรู้จากธรรมชาติ ที่เกิดโดยธรรมชาติ

เป็นศาสนาสากล (*Cosmic Religion*) ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงด้วยเหตุด้วยผล การปฏิบัติสามารถพิสูจน์ให้เห็นความจริงได้ ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ คือความเป็นธรรมชาติ ความเป็นปกติธรรมดา ที่เกิดขึ้นในจักรวาลนี้ นั่นเอง

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้น คงอยู่ แต่ไม่เสถียรแล้วก็ดับลง เป็นวัฏฏะเป็นปกติธรรมดา เป็นเช่นนี้มาชั่วนาตาปี และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่ควรจะต้องรู้ก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้น และ มีอยู่ในขณะนี้ คืออะไร? มนุษย์จะมีความสามารถแค่ไหนที่จะพิสูจน์ที่มาที่ไปของสรรพสิ่ง และ จะสามารถค้นพบความจริงได้มากน้อยแค่ไหน อย่างไร เท่านั้นเอง

ความจริงแล้วคนเราเกิดมา ต่างก็ตกอยู่ในวิถีที่น่าสังเวช หากต้องตกอยู่กับกฎเกณฑ์ที่ถูกกำหนดโดยสังคม มีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดกลัวการลงโทษจากผู้ที่เหนือกว่า และหรือ ความหวังที่จะ

ได้รับรางวัลหลังความตาย มันจึงเป็นเรื่องที่แปลกมาก ว่า คนเรากิดกันเช่นนี้ได้อย่างไร?

ทำไมเราจึงพากันคิดหรือหวัง ในสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น ไปไกลกันขนาดนั้น เราควรจะขอให้ได้มาซึ่งความสุขในชีวิตที่เป็นปัจจุบันนี้ ด้วยกันทุกคนเท่านั้น ก็น่าจะพอแล้ว พากันดำรงชีวิตอยู่ด้วยความพอดี พอเหมาะพอควรแก่ตนเอง โดยให้อยู่บนพื้นฐานแห่งความจริง! เท่านั้นก็น่าจะพอเพียงแล้ว หรือว่า ถ้าคิดเช่นนี้แล้วไม่ใช่คน! เพราะถ้าเป็นคนจะพากันคิดคาดหวังกันมากกว่านี้จนไม่มีที่สิ้นสุด เนื่องจากธรรมชาติของคนเรา ไม่เคยมีความพอเพียงด้วยกันทุกคนอยู่แล้ว!

ดังนั้น นับจากนี้ไป สังคมเราน่าจะตื่นมาพบกับความจริงกันได้แล้ว เพื่อมาช่วยกันพัฒนาเส้นทางชีวิตที่สวยงามกันต่อไป ทั้งในปัจจุบัน และ อนาคต เพื่อทำให้ชีวิตดียิ่งๆขึ้น และ ให้มีความหวังมากขึ้นกว่าที่เคยคิดเคยหวัง ให้สามารถรักษาสภาพชีวิตอย่างมีความสุขที่ยาวนาน และมีชีวิตอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง!

การเกิดขึ้น เลื่อมสลาย แล้วก็ดับไปในที่สุด คืออะไร? คือ
มิติของทุกสรรพสิ่ง กับกาลเวลา ไม่ใช่หรือ?

ความลึกลับซับซ้อนของกาลเวลา ที่ทับเหลื่อมกัน สามารถ
พิสูจน์ให้มองเห็นความจริงได้ ด้วยสัจธรรมของพระพุทธศาสนา
โดยง่าย ที่ทุกท่านจะเห็นความจริงและยอมรับได้อย่างสนิทใจ เมื่อ
ท่านสามารถเข้าถึงแก่นแท้ของสัจธรรม อย่างแท้จริง!

ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ กล่าวถึง แรงที่มีในจักรวาล
สามารถรวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้ที่จุดเริ่มต้นของกาลเวลา ดังนั้น
ถ้าหยุดเวลาลงได้ ก็จะสามารถหาคำตอบได้ทันทีว่า ที่จุดเริ่มต้น
ของกาลเวลา เอกภพมีสภาพอย่างไร? และ ณ เวลานั้น ถ้าเราอยาก
รู้อยากเห็น เราจะต้องเดินทางด้วยความเร็วเท่ากับแสง หรือทำ
ความเร็วให้ได้มากกว่าแสง จึงจะเป็นการหยุดเวลาได้ และ
สามารถที่จะย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นได้ด้วย ด้วยความเร็วดังกล่าว
แล้ว เราก็จะหายตัวไปได้เลยจากสายตาของมนุษย์ด้วยกัน และ
พร้อมที่จะกลับไปสู่อุบัติที่ผ่านมา และหรือ เดินทางไปในอนาคต

ที่เราจะไปไม่ถึงได้เสมอ เพราะ แสงก่อให้เกิดเวลา เนื่องจากแสงทำให้เกิดความเสื่อม เมื่อมีความเสื่อมจึงทำให้มีเวลา เมื่อนำมาพิจารณาในทางกายภาพแล้ว มนุษย์จะทำอะไรไม่ได้เลยในเรื่องดังกล่าวนี้ คือไม่สามารถควบคุมอะไรได้นั่นเอง แต่ พระพุทธเจ้าสามารถหยั่งรู้ด้วย ปัญญาญาณแห่งจิต หยุดกาลเวลาได้ ด้วยวิปัสสนากัมมัฏฐาน ที่ทรงกล่าวแสดง และ ยืนยันให้รับทราบกันมานานกว่า 2500 ปี ส่วนนักวิทยาศาสตร์ที่เราคิดว่าฉลาดที่สุดอย่าง “ไอน์สไตน์” นั้น คิดเป็นสูตรมายืนยันความจริงได้บางอย่างเท่านั้น จากสมมุติฐานที่มาจากการหยั่งรู้ ด้วยจินตนาการของเขาเอง ด้วยเหตุด้วยผล ตามความคิดของชาวตะวันตก ที่วางอยู่บนพื้นฐานของคณิตศาสตร์ฟิสิกส์ เหมือนที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้นานแล้ว เมื่อไม่นานมานี้เอง ถ้า ไอน์สไตน์ รู้จักการนั่งวิปัสสนากัมมัฏฐานเพิ่มเข้ามาอีก มาถึงวันนี้ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าโลกเราจะเป็นแบบไหนเช่นกัน

แต่ก็แปลก ที่มนุษย์ผู้ฉลาดอย่าง “ไอน์สไตน์**” กล่าวว่า มีเพียงสองสิ่งเท่านั้นที่ไม่มีที่สิ้นสุด คือ จักรวาล กับความโง่ของมนุษย์ (ความโง่ในแง่ของพุทธ คือ อวิชชา ความไม่รู้ ในอริยสัจจะ 4 ที่เป็นเหตุของความทุกข์และวิธีแก้ทุกข์ พอโง่เพราะความไม่รู้เท่านั้น ก็เลยไม่รู้วิธีแก้ไขปัญหากจากอกุศลกรรม) ที่ธรรมชาติสร้างเป็นโปรแกรมมาให้คนเราตั้งแต่เกิด แต่ของทั้งสองสิ่งนี้นั้น พระพุทธเจ้าสามารถหยุดให้สิ้นสุดได้ด้วย ธรรม ที่มีสิ่งเดียวรวมคือจะหยุดสิ่งนั้นๆ ให้หมดสิ้นไปได้ ด้วยตัวของเราเอง และ สิ่งนั้นก็คือการหยุดที่จิต ที่ใจของเรา นี่เอง

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์** เป็นชาวยิว เกิดในเยอรมนี เมื่อ 14 มีนาคม 1879 ถึงแก่กรรม 18 มิถุนายน 1955 เป็นนักคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ที่มีอัจฉริยะภาพมาก ได้รับรางวัลโนเบลสาขาฟิสิกส์ ปี 1921 เป็นผู้กำหนดทฤษฎี สัมพันธภาพ (*Relativity Theory*) ที่นำไปสู่การสร้างระเบิดปรมาณูได้สำเร็จ ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ในช่วงเวลาที่อพยพไปอยู่สหรัฐอเมริกา

เขากล่าวว่า “อากาศ เป็นส่วนโค้ง (ตามรูปทรงของเอกภพ) และอนุภาค (แสง) ที่เคลื่อนไหวเข้าไปในอากาศ ก็จะมีความโค้งอนันต์ (Infinity) ตามไปด้วย

ทำให้ฉันคิดเสมอว่า จักรวาล ความโค้ง ความฉลาด และจิตประสาท ก็คือ สมอของมนุษย์เราเอง ที่เจริญเติบโตหลังการปฏิสนธิก่อนส่วนอื่นๆของร่างกายที่บ่งบอกถึงรูปทรงสัณฐานของเอกภพที่ทรงตัวอยู่ รวมถึงสภาพการสะท้อนไปมาแห่งความคิด! และจินตนาการของคนเรา ก็เหมือนกับการสะท้อนไปมาของแรงทั้งหลายในจักรวาล ที่ดึงดูดกันไว้ ให้จักรวาลทรงตัวอยู่ได้ เหมือนจักรวาลสิ้นสุดอยู่เพียงแค่นี้ ที่เราได้เห็น

ตั้งแต่โลกเกิดขึ้นมาจนถึงวันนี้ ก็ยังไม่แน่ชัดว่าเกิดมานานเท่าใดแล้ว แต่จะดำเนินต่อไปอีกจนถึง หนึ่งหมื่นสี่พันล้านปีที่โลกจะสิ้นสุด (ตามการคำนวณทางวิทยาศาสตร์ที่อายุของสุริยะจักรวาลจะจบสิ้นไป) ถึงเวลานั้น เมื่อมองไปในท้องฟ้ายามค่ำคืน

เชื่อว่า ดวงดาวต่างๆ ก็คงจะไม่แตกต่างไปจากที่เคยเป็นอยู่ในขณะนี้มากนัก หรือแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสายตาของเราเลย และ สายตาคู่สุดท้ายที่มองไปในท้องฟ้า ก็คงจะเห็นกาเล็กซีทางช้างเผือกพาดผ่านไปในท้องฟ้าในยามค่ำคืนเหมือนเดิม เพราะดูเหมือนเอกภพมันสิ้นสุดของมันอยู่แล้ว เมื่อเทียบกับอายุของสุริยะจักรวาล และสรรพสิ่งในโลกเรา ที่มีอายุสั้นนิดเดียว!

สำหรับเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนเรา ชีวิตแต่ละชีวิตของคนเรา จะมีทิศทางที่ไม่เหมือนกัน จะเป็นของตนเองโดยเฉพาะใครมัน ที่เกิดจากแรงคลไจและแรงจูงใจจากความชอบ ที่ซ่อนอยู่ในจิตใจของตนเอง ด้วยความคาดหวังอยู่เสมอว่า วันข้างหน้าทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามจิตที่คิดที่หวัง! ที่จะได้พบกับความสุข ทำให้ทุกคนเดินมุ่งหน้าไปที่จุดนั้น และ ทุกคนก็อยากจะปล่อยวางความทุกข์ทุกอย่างไว้กับความหลังให้เป็นความว่างเปล่า เพื่อเป็นการปรับสภาพของจิตใจ ที่จะต้องอาศัย กาย เป็นฐานรองรับ! เพื่อนำจิตไปสู่ความสุข อันเป็นนิรันดร์

ความสุขทางกาย คือ การทำมวลสารของคนเราให้อยู่ในสถานะที่สมดุลตามธรรมชาติ และมีภูมิคุ้มกันตนเอง **ความสุขทางใจ** คือ การปรับสภาพจิตให้สงบนิ่งและเย็นสบายไม่ร้อนรน ที่มาจากพื้นฐานของความสุขกาย ซึ่งใครๆพูดกันอยู่เสมอว่า สุขกายสบายใจ นั่นเอง

ดังนั้น สุขทางใจ จึงเป็นพลังงานแห่งความสุขที่มาจากพลังจิต เป็นความสุขที่มาจาก กระแสจิต บนพื้นฐานของกายที่เป็นสุข ถ้าคนเราสามารถควบคุมได้ ก็จะทำให้คนเราเกิดความสุขใจได้อย่างต่อเนื่องตลอดไป *(แต่ก็ยากมากเพราะกายของสัตว์โลกไม่เคยมีความสุขที่แท้จริงเลย)*

ความสุขความทุกข์ของใจและกาย ที่คนเรารู้สึกได้นั้น จึงเกิดขึ้นจากสถานะที่มีความสมดุลของสสาร และพลังงานในตัวเรานั้นเอง ที่มีความเหมาะสม และไม่มีความเหมาะสมกัน ดังนั้นความสุขหรือความทุกข์ที่เกิดขึ้นจากสถานะต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ต่างกันนั้น จึงเกิดจากการเปลี่ยนแปลงปฏิกิริยาทางเคมี

ในร่างกายของคนเราในขณะที่เดียวกันก็เป็นการปรับเปลี่ยนสภาพ
ของร่างกายและจิตใจให้เกิดสมดุลกันไปด้วย

ด้วยเหตุนี้ ความสุข กับความทุกข์ที่แท้จริงของทั้ง กาย และ
ใจ จะเกิดขึ้นพร้อมๆ กันเสมอ มีความสุขมาก ทุกข์ก็น้อย สุขน้อย
ก็ทุกข์มาก เป็นธรรมดา จะเจือปนกันอยู่ตลอดเวลา นั่นเอง

เพียงแต่คนเรา เมื่อมีสุขก็ไม่ได้คิดถึงความทุกข์ แต่พอทุกข์
มากๆ ก็คิดว่ามีแต่ความทุกข์อย่างเดียว เท่านั้นเอง

การที่จิตนิ่ง จิตสงบ อยู่เหนือกาลเวลา จะเป็นแบบไหนนั้น
ผู้ที่รู้ตรงนี้ได้จริง ย่อมเป็นผู้ฝึกปฏิบัติมาอย่างยิ่งยวด จนสามารถ
อยู่เหนือโลกธรรม 8 ได้ คือไม่ติดอยู่กับความสุขความทุกข์ ลาภ
เสื่อมลาภ ยศ เสื่อมยศ สรรเสริญและนินทา ด้วยการละ ราคะ
โลภะ โทสะ และโมหะ ได้อย่างแท้จริงเท่านั้น แล้วจะรู้ว่า จิตสงบ
ที่อยู่เหนือกาลเวลา เป็นเช่นไร

เนื่องเพราะ จิตและกาย อาศัยซึ่งกันและกัน เป็นที่ตั้งและ
อาศัยอยู่ของมารทั้ง 5 ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงกล่าวไว้ อันได้แก่

ร่างกาย (รูป) เวทนา สัญญา สังขาร (จิต) วิญญาณ ถ้าเราสามารถ
ปล่อยวางรูปลงได้ เพื่อไม่ให้เกิดอีกต่อไป คือปลดปล่อยความเป็น
ธรรมชาติธรรมดาของชีวิตมนุษย์เราลงได้ เราก็จะปล่อยวางกิเลส
ที่มาจากจิตและใจลงได้ จิตที่ว่าง อวิชชา (ความโง่ของมนุษย์) ก็
จะสิ้นสุดที่ตรงนี้เอง!

สิ่งที่ปรากฏอยู่กับใจ อันได้แก่เวทนา หรือ สิ่งที่ปรากฏ
ออกมาจากใจ อันได้แก่ สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็จะหมดสิ้นไป
เพราะไม่มีฐาน คือร่างกาย (รูป) รองรับอีกแล้ว

ดังนั้นคาถา “พระพุทธเจ้าชนะมาร” ของ หลวงปู่มั่น ฐริทัต
โต จึงศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก เมื่อท่านท่องบ่นด้วยจิตที่มุ่งมั่นด้วยความ
เชื่อ จะเป็นมงคลอันสูงสุดแก่ชีวิตเลยทีเดียว และ ยิ่งถ้าท่านได้รู้
ความหมายของทั้งหมดแล้ว จะมองเห็นความยิ่งใหญ่ ที่ไม่มีอะไร
เทียบได้เลย

“ปัญจมาเร จิโนนาโถ สัตโตสสัมโพธิมุตตะมัง จตุสัจจัง ปะ
กาเสติ ชัมมะจักกัง ปะวัตตะยิ เอเตนะ สัจจะ วัตเชนะ โหตุเต
ชะยะมังกะลัง”

แต่เมื่อเรายังปล่อยวางร่างกายไม่ได้ในชีวิตนี้ในเวลานี้ ก็
ต้องปล่อยวาง สิ่งที่อยู่กับจิตและใจ หรือ สิ่งที่ออกมาจากจิตและ
ใจ ให้ได้ก่อน ในที่สุด-เมื่อสังขารร่วงโรย รูปร่างก็จะถูกปล่อย
วางโดยธรรมชาติ เมื่อจิตไม่ยึดติดต่อไปอีกแล้ว นั่นคือจิตว่าง
สิ้นสุดไปแล้ว เราก็จะไม่กลับมาเกิดอีกต่อไป เพราะ ปัญจมาเร
มาร 5 ตัว หรือที่เรียกว่า ชั้น 5 อันได้แก่ รูป เวทนา สัญญา
สังขาร วิญญาณ หหมดสิ้นไปแล้ว ความโง่ของมนุษย์ ก็เป็นอัน
สิ้นสุด!

การสงบจิตเป็นการหยุดเวลา หยุดเวลาได้ก็หยุดความเสื่อม
ได้ ทำให้คนเราสามารถต่ออายุให้ยืนยาวขึ้น จึงเป็นเรื่องธรรมดา
ที่จิตของผู้สงบแล้ว หรือของผู้ที่จิตเคยสงบมาก่อน จึงเป็นจิตที่
เคยได้รับการพักผ่อน เป็นจิตที่หยุดนิ่ง ไม่วิ่งตามกาลเวลา จิตนั้น

จะมีพลังมหาศาล ที่จะเป็ผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงปฏิกิริยาทางเคมีในร่างกาย ที่มีผลต่อการปรับสภาพของเซลล์ร่างกายให้ดีขึ้นกว่าเดิม คือเป็นการสร้างชีวิตใหม่ ที่จะทำให้เกิดความสดชื่นเบิกบานอยู่ตลอดเวลา และ ชีวิตย่อมจะยืนยาว มีให้เห็นเป็นที่ประจักษ์กันอยู่แล้ว ในปัจจุบันนี้เอง ว่าเป็นจริงตามนี้ สำหรับชีวิตของผู้ที่มี จิตสงบ และเย็นแล้ว อายุจะยืนยาวกว่าบุคคลทั่วไป อย่างเห็นได้ชัด!

“ทำอย่างไรชีวิตจะยืนยาว และมีความสุข”** จึงเป็นเรื่องที่ทุกคนจะทำได้ และไม่ยากจนเกินไป นั่นก็คือ **ทำกายให้สบาย ทำจิตให้สงบเป็น สมาธิ ได้เท่านั้น** กับบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้แล้ว

ทำอย่างไรชีวิตจะยืนยาว และมีความสุข” เป็นหนังสือที่ดีเล่มหนึ่ง ที่ นพ. เฉก ณะศิริ ผู้มีความตั้งใจจะมีชีวิตที่ยืนยาวถึง 120 ปี ได้เขียนไว้นานพอสมควรแล้ว (เป็นหนังสือที่น่าอ่าน ซึ่งมี

รายละเอียดที่จะทำความเข้าใจได้ ถึง 310 หน้า) สามารถสรุปได้สั้นๆ ดังที่กล่าวแล้ว นั่นเอง

ดังนั้นอำนาจจากพลังจิตที่มหาศาลของมวลมนุษย์ จึงเป็นอำนาจแห่งจักรวาล ที่มีผลต่อสรรพสิ่งทั้งหลายในโลก และจักรวาล (อำนาจดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ จึงขึ้นอยู่กับมวลมนุษย์ทั้งโลกมีพลังจิตกันบ้างหรือไม่ เท่านั้นเอง) เพราะพลังจิต กระแสจิต หรือคลื่นจิตอันมหาศาลของมวลมนุษย์ สามารถแผ่ขยายไปทั่วจักรวาลได้ ภายในพริบตา!

เป็นเรื่องที่แปลกมากๆในวันนี้ ที่ฉันกำลังนั่งทำงานกับหนังสืออยู่ที่บ้าน ด้วยความเจียบสงบ (ของจิตใจ)และสภาวะรอบข้าง อยู่ในขณะนี้ ที่ไม่มีแม้แต่ลมพัดพา แต่แดดจ้าและร้อนเปรี้ยงเลย อยู่ๆฝนกลับตกลงมาเฉยๆ และตกหนักพอสมควร เมื่อหันไปมองนาฬิกา 16.00 น. เป็นเวลาเลิกงานพอดี ซึ่งปกติแล้ว ฉันจะต้องทำอะไรที่ใจต้องการอยู่เป็นประจำเสมอ ทุกๆวัน ที่-

ทำงาน ก่อนจะกลับบ้าน แต่วันนี้ลาพักผ่อน เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจ ที่จะว่างงาน!

นับจากวันนี้ 26 กันยายน 2550 เป็นต้นไป ใครๆก็จะมองไม่เห็นฉันอยู่ที่-ที่ลงเวลาเลิกงานในตอนเย็นๆอีกแล้ว เพราะ ฉันออกมาเพื่อเตรียมความพร้อมของใจ และพร้อมแล้วที่จะมาเป็นตัวของตัวเอง เมื่อ อายุเกิน 60 ปี

ทุกคนเมื่อถึงเวลาเช่นนี้ ควรพร้อมที่จะปล่อยวาง และลืมเรื่องเก่าๆที่เกาะกินใจ ที่ทำให้เกิดทุกข์โดยเร็วที่สุด! และ เวลานี้เองที่เป็นตัวฉันบอกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีโอกาสเกิดขึ้น หรือ ล่มสลาย (ตาย) ไปพร้อมๆกันได้เลย และ เวลานั้นเอง ที่ทำให้โลกเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

แต่ฉันจะใช้เวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดในวันนี้ เพื่อตัวเอง เพื่อทุกคน และเพื่อทุกสรรพสิ่งที่ปรากฏอยู่รอบกายและใจ ของฉันเอง

โลกมหัศจรรย์จากการเขียน เป็นแรงบันดาลใจ ที่ได้มาจากการคิด และการที่ได้อ่านมามากแล้ว นั่นเอง ที่ทำให้ฉันมีชีวิตอยู่กับโลกอื่น-ในระหว่างการเขียน ที่มาจากความคิดของตนเอง ด้วยสมาธิจิต และ โลกของฉันก็อยู่ตรงนี่เอง ที่ทำให้ฉันอยู่อย่างโดดเดี่ยวตัวคนเดียวได้จริงๆ จึงไม่รู้สึกแปลกใจ ที่เหมือนกับไม่ได้นั่งอยู่ที่บ้านในตัวเมืองขอนแก่นเลย

ฉันเคยบอกทุกคนมาแล้วว่า ฉันท่องเที่ยวไปมาทั่วโลกแล้ว (จริงๆ) ไปตามจินตนาการ ที่ได้มาจากการอ่าน ที่ฉันชอบมาตั้งแต่เด็กๆ ที่จับหนังสืออะไรได้ ก็อ่านไปทุกเรื่องราว (เพราะพ่อสอน ก ข สระ อะ สระ อา และเลข 1 2 3...มาตั้งแต่อายุ 6 ขวบ ภายใน 2 เดือน ฉันก็อ่านออก เขียนได้ บวก ลบ คูณ หาร ได้ด้วย พอถึงเวลาเข้าโรงเรียนตามเกณฑ์อายุ 7 ปี ที่วัดบ้านแก่งผักกูด เลยสบายไปเลย ไม่ต้องวุ่นวายเหมือนเพื่อนๆ ย่อมสอบได้ที่ 1 เสมอ ฉันก็เลยไปอยู่วัดเสียเลย ด้วยความชอบ เพราะมีแต่ของดีๆ ที่ญาติโยมนำเอามาถวายพระ และฉันก็ได้กินด้วย แต่อย่าได้สงสัยเลยว่า

ทำไมฉันจึงเรียนหนังสือได้ง่ายเช่นนั้น ความจริงฉันก็เพิ่งมารู้ตอน
 หลังเมื่อโตแล้วว่า ที่ทำได้เพราะใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์ ตาม
 ธรรมชาติของตนเองที่มีอยู่ คือชอบการสังเกตและจดจำ อย่างมี
 ระบบ และ เป็นระเบียบโดยอัตโนมัติ รวมทั้งจินตนาการไป
 ข้างหน้าแบบไม่สิ้นสุดง่ายๆอีกด้วย ซึ่งตรงนี้จุดนี้เอง ที่ทำให้
 ฉันเขียน-อ่านหนังสือได้โดยง่าย และ เมื่อมาทำงานก็สามารถใช้
 หลักการดังกล่าว ซ่อมอุปกรณ์ต่างๆได้ โดยไม่มีปัญหาอะไรมาก
 นัก แต่น่าเสียดายที่ตอนอายุ 14 ปี ฉันป่วยเป็นโรคไขสันหลังอักเสบ
 อยู่กว่า 2 เดือน ปวดจุกแสบจุกยุบ ปวดหัวแทบระเบิด จนจำ
 ตัวเองไม่ได้อยู่ช่วงหนึ่ง ในขณะที่การแพทย์ยังไม่เจริญ กว่า
 จะทุเลาและหายได้จริงๆจนกระทั่งอายุได้ 19 ปี-ที่ฉันหยุดเรียน
 หนังสือไปเลยๆ1ปี ตั้งแต่บัดนั้นมาความเสื่อมของสมองก็ปรากฏ
 ให้เห็นอย่างชัดเจน) และ จากเหตุผลที่กล่าวแล้วนี้เอง เมื่อฉัน
 เดินทางไปถึงที่ไหน ทุกหนทุกแห่งก็เหมือนได้ไปมาหมดแล้ว จึง
 ไม่แปลกอะไร เมื่อมาทำงานตามอาชีพที่เรียนมา จึงได้อาศัย
 ความรู้จากการที่ได้อ่านมามาก ประสบการณ์จากการทำงาน และ

การที่มีโอกาสได้ท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง นำมาเขียนหนังสือในอีกหลายๆแง่มุมของชีวิต เพื่อให้เพื่อนร่วมงานได้อ่านเสมอมา ด้วยความชอบที่จะเขียน ตามที่ได้รู้และเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ จากการที่เคยได้พบเห็นมาแล้วนั่นเอง มานั่งเขียนอยู่ที่โต๊ะหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ พร้อมกับมีหนังสือ และข้อมูลเล็กๆน้อยๆอยู่รอบตัว มันคืออาณาจักรของฉันคนเดียว

หลายๆสิ่ง หลายๆอย่าง แม้แต่ผู้คนในจินตนาการ กำลังคอยให้ฉันกลับไปหาเขา เพื่อให้เขาโลดแล่นไปตามจินตนาการของฉัน อย่างมีชีวิตชีวา และคุณก็คือคนหนึ่ง ที่กำลังโลดแล่นอยู่ในจินตนาการของฉันด้วยเช่นกัน (ที่จะทำให้นั่งเล่นนี้สำเร็จลงได้)

ที่ตรงนั้น มุมสงบ สบาย ภายในบ้าน ตรงนั้นที่มีความรัก ความอบอุ่นใจ และตรงนั้น ที่มีลมพัดต้นไม้พลิ้วใบไหวเอน ที่ตรงนั้นสายน้ำใสสะอาดตากำลังหลังไหล ไปจนสุดสายตา และเมื่อกวาดสายตามองไปยังท้องฟ้าสีครามอันสดใส ที่แว้งว้าง และ

กว้างไกล มีก้อนเมฆทั้งสีขาวสีเทา ลอยฟุ้งกระจายอย่างสวยงาม
โลกนี้ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

ฉันท่องเที่ยวไปกับตัวหนังสือ ด้วยจินตนาการ มิใช่เพียง
ท่องไปในโลกกว้าง เหมือนที่ฉันเขียนเป็นตัวหนังสือเป็นเรื่องราว
ต่างๆ ไว้เท่านั้น แต่ที่จริงแล้ว ฉันชอบที่จะกลับมาเรียนรู้ตัวเอง
เพื่อที่จะรู้จักตัวเองให้มากขึ้น ว่าชีวิตเราคืออะไร เราต้องการ
อะไร วาดหวังสิ่งใด และแท้จริงแล้ว เราเป็นใคร? มาจากไหน?
และ เราจะไปที่ไหน ในที่สุด

เมื่อเติบโตใหญ่ มีโอกาสได้มาทำงานกับองค์กรระดับชาติ ได้
ผจญภัยไปในโลกกว้าง ฉันจึงได้รู้ว่า หลายสิ่งหลายอย่าง รวมทั้ง
ผู้คนในสังคม บางทีก็มีทำที่เป็นศัตรู บางครั้งก็ดูทำที่เป็นมิตร บาง
คนก็ชอบเราที่เราเป็นผู้ให้ แต่บางคนก็อิจฉาตาร้อน ที่เราทำเกิน
หน้าเขา โลกนี้จึงไม่มีอะไรที่แน่นอนเลย

ทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าประเทศไหนชาติไหนในโลกนี้ ต่างก็
เป็นเหมือนกัน ไม่มีความแตกต่างกันเลย!

การที่ฉันชอบอยู่ลำพังตัวเองมาเรื่อยๆ ดูเหมือนจะทำให้เราเหมือนเป็นคนโดดเดี่ยว และ เดี่ยวดาย รวมทั้งการที่ฉันไม่ชอบสะสมทรัพย์สินสมบัติใดๆ อีกทั้งไม่มีเครื่องประดับ (แม้แต่นาฬิกาใส่ข้อมือ) การไม่สังสรรค์กับผู้คนมากนัก รวมทั้งการที่สามารถพูดคุยกับคนสติเฟื่อง ป๊าๆ เป๊อๆ ได้ แบบสบายๆ ที่บางคนบอกว่าพอๆ กันเลย และนี่เองที่ฉันคิดว่า คงเป็นเรื่องแปลกของคนอื่นๆ บ้างพอสมควร ในเรื่องดังกล่าวนี้

แต่การได้อยู่กับหนังสือที่มีองค์ความรู้อยู่มากมายที่ฉันชอบทำให้มีความสุข เพราะองค์ความรู้ที่หลากหลายเหล่านั้น ล้วนมาจากความคิดของคนที่เฉลียวฉลาดทั้งสิ้น มันจึงทำให้เรามีความทะเยอทะยานและใฝ่ฝัน ที่จะแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ และเป็นแรงบันดาลใจ ให้ฉันคิดต่อไปข้างหน้าได้อย่างมากมายมหาศาล ทำให้โลกแห่งจินตนาการของฉัน เกิดขึ้นอยู่เนืองๆ

ในเรื่องการคิดการเขียนนี้เอง ที่ทำให้ฉันชอบอยู่เงียบๆ คนเดียว อีกทั้ง ชอบฟังเพลงบรรเลงแบบคลาสสิกมาตั้งแต่เด็กๆ ที่ได้

ยีนครั้งแรกก็ชอบเลย จึงไม่อยากอยู่ในสังคมที่วุ่นวาย ด้วยความไม่พอใจในผู้คนทั้งหลายรอบข้าง ที่ชอบมาทำร้ายโลกส่วนตัวของตนเอง เพียงแค่นั่งร้องเพลง หรือ ฮัมเพลงเบาๆ ได้ตลอดเวลา ทำให้หลายๆ คนที่ได้เห็น ที่พบผ่าน มองด้วยความรู้สึกแปลกใจ คงคิดว่าฉันมีความสุขอยู่เสมอ และมักจะได้ยินคำว่า อารมณ์ดีจังเลยนะ จากทุกๆ คนที่พบผ่าน จึงดูเหมือนคนอื่นๆ ไม่มีความสุนทรียะในจิตใจที่ตรงนี้กันเลยหรืออย่างไร ก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน หรือมี แต่เขาเก็บกดเอาไว้ตามเหตุผลของเขาเอง หรือ เขาไม่ชอบร้องรำทำเพลง หรือเขาวุ่นวายกับชีวิต จนไม่มีโอกาสคิดถึงเรื่องเหล่านี้ (ที่จะช่วยผ่อนคลายความฟุ้งซ่านของจิตใจ พอที่จะทำให้เกิดความสุขได้บ้าง) เขาก็เลยชอบที่จะมอง และ คอยจ้องจับผิดจับถูกฉันอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่บางวันฉันแทบไม่ได้พูดคุยกับใครเลย ก็มีเช่นกัน มันเลยกลายเป็นเรื่องแปลกที่ใครๆ ไม่เข้าใจ (แต่เวลาได้พูด ฉันอาจจะพูดไปเรื่อยๆ เหมือนไม่รู้จบ จนคนฟังใจหาย ว่าจะจบลงได้อย่างไร อีกด้วย ก็มีเหมือนกัน)

แต่ในบางเรื่องที่คนอื่นๆ ที่อยู่รอบข้าง ดึงเราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย แบบที่เราคิดไม่ถึง จนบางครั้งทำให้เกิดเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องทั้งหลายขึ้นมาจนได้ ด้วยกายกรรม วาจากรรมและมโนกรรมของเขาทั้งหลาย แต่ลงท้ายก็มาตกที่ฉันเองที่อยู่ไกลๆ ในกรรมเหล่านั้นว่าฉันมีส่วนเป็นต้นเหตุ! ทั้งๆ ที่เรื่องหลายๆ เรื่องเหล่านั้น ทุกคนก็รู้ว่า มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลกที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ที่ฉันเองก็ไม่สนใจอยู่แล้ว แต่ก็ต้องมาวุ่นวายเกี่ยวข้องด้วย จนเป็นทุกข์อยู่เนืองๆ บางครั้งและหลายๆ ครั้ง บางคนที่ไม่ชอบเราก็มักจะใช้วาจาที่ไม่สุภาพกับเรา ยิ่งผู้มีอำนาจที่เหนือกว่า ส่วนมาก เคยดูค่าตำหนิ และดูถูกฉันบ่อยๆ คิดว่า-คงมาจากความอหังการของฉันเองด้วย ก็สมควรแล้ว แต่ฉันก็ไม่ได้โกรธตอบท่านเหล่านั้นหรอก เพราะสิ่งที่ทำให้เรานั้น ความจริงแล้วเป็น โมหะ โทสะ และความหลงลืมตัวของเขาเอง จากการที่เขา **ถูกอำนาจครอบงำ** ต่างหาก ฉันจึงรู้สึกสงสารเขา มากกว่าที่จะโกรธตอบ และต้องขอขอบคุณทุกท่านด้วย ที่ช่วยบอกช่วยเตือนให้ฉันได้ปรับปรุงตัวเอง เพื่อ

ยกระดับจิตใจให้ สูงขึ้นๆ จนสามารถอยู่เหนือโลกธรรม 8 ได้ (เพราะฉะนั้น อย่าได้สงสัยเลยว่า ฉันโกรธใครไม่เป็นเพราะอะไร แม้จะถูกด่าเสียๆหายๆ ก็ยังเฉย จนคนด่าบอกว่า คนบ้าอะไรถูกด่า ก็ยังเฉยๆ แต่แปลกที่ฉันด่าใครไม่ได้ เพราะมันย้อนมาหาตัวเอง เสมอ ซึ่งเคยแผลงตัวมาครั้งหนึ่ง แค่คิดเท่านั้นเอง เหลียวมองฟ้า เห็นเมฆก่อตัวมีดครีมนั้นมาทันที ฟ้าดินปั่นป่วน ไม่นานลมก็พัด กระพือมาอย่างรุนแรง ตกใจคิดว่าจะเกิดอันตรายกับตนเองอย่าง แน่นนอน แต่ฉันก็ขับรถหนีไปไหนไม่พ้น ถูกเห็บขนาดเท่ากำปั้นที่ ตกลงมาในบริเวณที่ทำการ กฟผ. ขอนแก่น อย่างมากมาย จน มองเห็นสนามชาวโพลนเต็มไปด้วยก้อนน้ำแข็ง เหมือนมีหิมะ ยักษ์ตกในเมืองไทย ตกกระหน่ำมาโดนรถของฉันที่ขับหนีไม่ทัน จนกระเจกด้านหลังแตก และ มีรอยบุบทั่วคัน มาจนถึงวันนี้ที่ฉัน ไม่ได้ซ่อมสี หรือไม่เช่นนั้น คนที่ถูกฉันดูหรือว่ากล่าวจะถูกฟ้า ดินลงโทษ ตามที่ฉันว่าให้เขาทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องนั้น เท่า นั้นเอง ฉันจึงไม่มีโอกาสจะให้ใครได้ง่ายๆ แม้แต่จะคิดอีกด้วย และเรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นจริงที่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ทุกท่านทราบคืออยู่

แล้ว) และเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจเช่นนี้ เชื่อว่าเคยเกิดขึ้นกับทุกคน ทุกวันเวลา มากบ้างน้อยบ้างเช่นกัน แม้บางคนบอกว่าไม่เป็นทุกข์ และไม่สนใจกับเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว ก็ยินดีด้วยที่เขาเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาๆ ได้ คงเป็นเพราะบุญเก่าของเขาเองที่ปล่อยวางได้และทำใจได้ แต่นั่นคิดว่าเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องทั้งหลายเหล่านี้เอง ที่สร้างความสับสนวุ่นวายให้เกิดขึ้นในสังคม อย่างที่ไม่ควรจะเกิด ยิ่งเกี่ยวกับเรื่องเอาแพ้อาชนะของคนบางคน ที่อึดตาสูงมาก ๆ จนขาดเหตุผล เพราะมีความงี่ (อวิชชา) และความหลงครอบงำ แล้วยังยกตนข่มท่าน ก็มีให้เห็นอยู่ทั่วไป มันก็น่ารำคาญเหมือนกันนะ!

ก็คงเหมือนเพื่อนของฉันในระดับ ดอกเตอร์ เกียงกันในงานเหล้า คนหนึ่งบอกโลกนี้มีแต่ Sine กับ Cos อีกคนบอกว่ามีแต่ 0 กับ 1 เพราะเรียนมาคนละด้านกัน พอถามัน ก็เลยบอกว่ามีตอนเมากับไม่เมา แคนั่นเอง เกียงกันไปทำไม เพราะบางสภาวะ 0 ก็มีค่าเท่ากับ 1 และ Sine กับ Cos ก็เช่นกัน

และนี่เองคือเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายในชีวิตประจำวันของคนเรา แต่ละคน เพราะหลายอย่างล้วนแต่สร้างความทุกข์มาสู่ใจและกายของเรา ในที่สุด นั่นเอง

ฉันใฝ่ฝันอยากจะมีชีวิตอยู่แบบง่ายๆสบายๆ เหมือนชีวิตในหนังสือที่ใครๆเขียนไว้ อยากมีชีวิตเหมือนที่ฉันจินตนาการไปในโลกกว้างด้วยความสุข ทั้งๆที่ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น เราไม่สามารถที่จะเป็นแบบนั้นได้เลย หรือเป็นไปได้ ก็มีส่วนน้อยมากๆก็ตาม เพราะแทบทุกอย่างมันติดอยู่ที่สังคม ที่คนเราเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์กันขึ้นมา นั่นเอง!

ดังนั้นเมื่อฉันคิดจะติดปีกโบยบิน ไปแบบไร้ร่องรอย ฉันจึงได้เพียงแค่จินตนาการให้จิตใจมันล่องลอยไป ในโลกแห่งความฝัน เท่านั้นก็โบยบินไปได้แล้ว และ ฉันชอบที่จะทำเช่นนี้เสมอ เพื่อหนีไปจากผู้คน และหนีไปจากความทุกข์ของใจ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ที่บางครั้งก็เกิดความไม่พอใจไม่พอใจขึ้นมาเฉยๆ แบบไม่มีเหตุผลอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้เอง การเขียนหนังสือ จึงเป็นจุดหมายปลายทางในการเดินทาง ที่พิเศษที่สุดสำหรับฉันเอง ที่ฉันจะพาทุกคนที่ได้อ่าน ท่องไปในโลกกว้างและตามฉันไปด้วย ด้วยความสุขสดชื่น และเบิกบานในหัวใจ!

ฉันคิดว่า นี่คือ ชีวิตที่มีคุณค่าต่อสรรพสิ่งและผู้คนทั้งหลาย ที่ฉันมองเห็นมาจากส่วนลึกของจิตใจฉันเอง และ คุณค่าดังกล่าวนี้ น่าจะนำไปสร้างคุณค่าของชีวิตด้านอื่นๆ ของทุกๆ คนได้ด้วย เพื่อ ชีวิตทุกซ์ ของแต่ละคนจะได้หมดสิ้นไป

มันเป็นเรื่องแปลก แต่จริง ที่ชีวิตคนเราเป็นเพียงภพมาชา แต่เป็นภพมาชาที่คงอยู่ได้เนิ่นนานพอสมควร เท่านั้นเอง วันหนึ่งภาพนั้นก็จะหายไป วันหนึ่งชีวิตหนึ่งก็เกิดขึ้น และแล้วก็ดับไป เป็นไปตามกฎแห่งกรรมที่เป็นกฎแห่งธรรมชาติ ถ้าพิจารณาให้ดีแล้ว เป็นชีวิตที่ทุกคนมีความรู้สึกลดเวลาว่า **เป็นชีวิตทุกซ์ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง**

ความจริงก็คือ เมื่อจิตว่างจากการที่เราได้อยู่กับสิ่งที่รักที่ชอบ หรือ จิตว่างจากการใช้ความคิดในการสร้างสรรค์ หรือ จิตว่างจากการงานที่รับผิดชอบ มีโอกาสได้อยู่ลำพังคนเดียว พอได้อยู่เฉยๆเลยคิดว่าสบายแล้ว แต่ก็แปลกจริงๆ ไม่นานชีวิตก็จะเริ่มทุกข์ขึ้นมาแทนที่ทันที เมื่อจิตของคนคนนั้น ไม่ยอมปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบกายและใจของเขาเอง

ชีวิตของคนเราก็ไม่ต่างไปจากรูปแบบของคลื่นน้ำ ซึ่งในมุมมองทางด้านวิทยาศาสตร์เรียกคลื่นนั้นว่า Sine wave (ไซน์ เวฟ) ที่มีจุดเริ่มต้นจากศูนย์ แล้วได้ระดับขึ้นไปจนถึงจุดสูงสุด ที่เป็นยอดคลื่น แล้วก็ลดระดับลงมาด้วยความเหมาะสมของกาลเวลาที่ผ่านไป ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันเลย ทั้งขาขึ้นและขาลงของคลื่นแต่ละลูก ที่เกิดต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ

ถ้าจุดสูงสุดของชีวิตคือ 50 ปี คนเราก็ควรจะมียุได้ร้อยปี ถ้าไม่มีอุบัติเหตุระหว่างการเดินทางชีวิต ดังนั้น ถ้าอยากอายุยืน

ยาวมากน้อยแค่ไหน เราต้องสามารถยืด และหดเวลาให้ได้ตามที่
ใจเราต้องการ

คนเราพอจะทำกันได้เลยไหม? ก็คำถามที่จะต้องค้นหาคำตอบ!

นี่คือมุมมองในด้านบวกของภาพมายาที่ปรากฏให้เห็น แต่
เมื่อชีวิตเกิดขึ้นตามที่กล่าวมาแล้ว และเจริญเติบโตไปเรื่อยๆ ถึง
วันหนึ่ง ทุกชีวิตก็จะกลับไปสู่ที่เดิมคือจุดเริ่มต้นที่ศูนย์ตามเวลาที่
กำหนด เช่นเดียวกับคลื่นน้ำ นั่นเอง ที่เซลล์ร่างกายของแต่ละคน
เจริญเติบโตได้ ในเวลาที่ไม่เท่ากัน เป็นไปตาม พันธุกรรม** ที่
กำหนดอีกด้วย การเกิดและการตายจึงไม่มีใครเกิดและตายได้
พร้อมๆ กันจริงๆ รวมทั้งอายุที่เป็นไปตามปกติของกาลเวลา ก็จะ
ยืนยาวไม่เท่ากันอีกด้วย

เมื่อนำเรื่องนี้มาพิจารณาให้ดีแล้ว ก็จะเห็นความจริงว่า
ธรรมชาติได้สร้างสรรค์ทุกอย่างขึ้นมาด้วยความพอดี เพื่อให้เกิด
ความสมดุล ให้ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถทรงตัวอยู่ได้ในเอกภพนี้
ด้วยความพอดี เพื่อทำให้ชีวิตสัตว์โลกทั้งหลายที่เป็นภาพมายา

นั่น คงอยู่ในโลกนี้ได้ตามกาลเวลาที่เหมาะสม อย่างลงตัว ด้วยเหตุด้วยผลที่กล่าวแล้ว นั่นเอง

พันธุกรรม** ในทางการแพทย์ หมายถึง การถ่ายทอดคุณลักษณะนิสัย ของ พ่อและแม่ ไปสู่ลูก โดยอาศัยคุณลักษณะของ ยีนส์ (*DNA*) และ โครโมโซมจากเชื้อสุมิของชายกับไข่ของหญิงในการถ่ายทอดคุณลักษณะนิสัย เมื่อมีการผสมพันธุ์ระหว่างชายและหญิง

ดังนั้นไม่ยากเลย ไม่ต้องอวยพร หรืออ้อนวอนให้อายุมันขวัญยืนกันอีกต่อไปแล้ว เพียงแต่ ถ้าคนเรามีความสามารถทำให้เซลล์ร่างกายเจริญเติบโตอย่างช้าๆ ยั่งยืนได้เท่าไร ชีวิตก็จะยืนยาวไปได้เท่าที่ต้องการ

ถ้าเราสามารถบังคับร่างกายให้คงอยู่ได้ ในรูปแบบที่แทบจะไม่ให้เจริญเติบโตเลย เมื่อถึงช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต (*ที่คนเราต้องการ*) คือให้คงที่อยู่ได้ อายุหรือชีวิตก็มีโอกาสถึง (*Infinity*) ไม่

มีจุดจบ เป็นชีวิตนิรันดร์...แน่นอน แต่ถ้าทำเช่นนั้นได้แล้ว ได้ประโยชน์อะไรไม่ทราบ!

ด้วยเหตุนี้ สัญชาติญาณจากการเกิด ตามกฎเกณฑ์ของพลังแห่งธรรมชาติที่กำหนดมา จึงทำให้มนุษย์ต้องแสวงหาเพื่อนคู่ใจ เมื่อถึงวัยเจริญพันธุ์ และเสาะหาคนที่มีความเหมาะสม มีความพอดี ด้วยความพอใจของตนเอง เป็น **ตัณหา** คือความอยากของคนเรา เป็น **ราคะ(ความกำหนัดยินดี)** คือความใคร่ ความต้องการสืบสานเผ่าพันธุ์ เพื่อให้มีชีวิตใหม่เกิดขึ้นต่อไป เพราะความไม่อยากตายที่เกิดขึ้นกับทุกคนนั่นเอง ในขณะที่ปัจจัยแห่งสุขเพื่อสิ่งนี้ก็มิจำกัดพอดีๆกับชีวิตของคนเราอีกด้วย เลยเกิดปัญหา ตามมาเพราะความไม่เคยพอของคนเรา ในที่สุด

แต่บางชีวิตและหลายๆชีวิต ส่วนมากไม่เคยมีความพอเพียง และพอดีอยู่แล้ว ทุกคนยังอยากได้และต้องการมากขึ้นกว่าเดิมไม่มีวันสิ้นสุด จึงเป็นสาเหตุของ **ชีวิตทุกข์** เพราะเกิดการแย่งชิง ถ้า

อยากได้ในสิ่งเดียวกัน หรือ **ชีวิตทุกข์** เพราะเกิดความเจ็บเหงาเศร้าใจ เมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ!

ฉันเองก็เป็นคน มีชีวิตจิตใจที่ไม่ต่างจากที่กล่าวเลย อยากได้ในสิ่งที่เคยรักเคยชอบที่คนอื่นเขามีไว้ เพราะ ตนเองไม่มีเหมือนเขา แต่กลับไม่มองของตนเอง ที่คนอื่นก็อยากได้ไปไว้ครอบครองเช่นเดียวกัน ทำให้เกิดความไม่พอดี เพราะความไม่พอใจที่ไม่มีวันสิ้นสุด จึงเห็นว่า **ชีวิตทุกข์** จริง ตามที่ พระบรมศาสดาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงเห็นมาก่อนแล้ว กว่า 2500 ปี

แต่ถ้ามองกลับไปอีกมุมหนึ่งของคลื่นน้ำ Sine wave ทางด้านลบ คือชีวิตหลังความตายที่มีดมน ซึ่งไม่มีใครที่จะล่วงรู้และมองเห็น ว่าจะเป็นเช่นไร ทุกชีวิตเลยเกิดความกลัวในอนาคตที่ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ ไม่รู้ว่า เมื่อตายไปแล้วจะเป็นเช่นไร

จากสัญชาตญาณของความเป็นคน ทุกคนต่างก็มีความหวังและคาดหวังกันอยู่เสมอ ว่าชีวิตในอนาคตหลังความตายนั้น ทุก

คนควรจะได้รับรางวัล ตามที่เราได้ทำความดีไว้ในปัจจุบันนี้บ้าง และเชื่อว่าถ้ามีโอกาสเกิดมาใหม่ ได้เป็นคน เช่นเดิม ชีวิตก็ควรจะดีขึ้น มีบุญวาสนามากขึ้นกว่าเดิม เหมือน Sine wave หรือคลื่น น้ำลูกต่อไปที่เปลี่ยนตัวใหม่ ที่แสดงให้เห็นเป็นข้อพิสูจน์ได้ ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น และเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลานั้น จะเกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง เป็นกฎเกณฑ์ธรรมชาติ และ เป็นคำตอบที่พอจะมองเห็นได้ว่า เมื่อตายไปแล้วเราจะต้องมาเกิดใหม่ เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็กลับมาเกิดใหม่ไปเรื่อยๆ อย่างแน่นอน เป็นไปตามวัฏฏะที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ตรัสไว้แล้ว นั่นเอง และ อะไรคือสิ่งที่จะมาเกิดใหม่ ตามแกนเวลาที่เคลื่อนที่ไปเรื่อยๆนั้น!

ถ้าจะหยุดการเกิด ก็คือหยุดกาลเวลา นั่นเอง เพราะฉะนั้น อริยะบุคคลผู้บรรลุแล้ว จะไม่กลับมาเกิดต่อไปอีกแล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านั้น สามารถหยุดกาลเวลาได้แล้ว คือ ทำจิตใจให้หยุดนิ่ง และเย็นสบายได้ตลอดกาลเวลา แม้เวลาจะผ่านพ้นไป

แล้วก็ตาม แต่จิตนั้นก็ไม่ได้ตามกาลเวลาไปเลย คือ นิพพาน
 นั่นเอง Sine wave ลูกใหม่ ชีวิตใหม่ก็จะไม่เกิดขึ้น เพราะ จิต
 แท้ (ปฏิสนธิวิญญาณ) ที่จะมาเกิดใหม่ มันหยุดไว้แล้วที่ศูนย์
 ของแกนเวลา ที่จะไม่มีการเกิดใหม่ เราก็ไม่ต้องคิดว่าโลก
 อนาคตจะไปทางไหน หรือ ไม่ต้องไปกังวลกับชีวิตหลังความ
 ตาย อีกต่อไป ชีวิตก็เป็นอันสิ้นสุด!

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร ท่านบอกว่า คนตายไปแล้วจะอยู่ยัง
 พิจารณาแบบที่นี้ก็ขาดบัพ (จิตแท้) ไปติดเกาะที่ใหม่แล้ว ไม่อยู่
 แล้ว จะอยู่ทำไมนั่น ยังงั้นหรือ

เราไม่ต้องคำนึงถึงอดีตอนาคต อดีตล่วงไปแล้ว ดีก็ดีมาแล้ว
 ชั่วก็ชั่วมาแล้ว อนาคตก็ยังมาไม่ถึง ทำปัจจุบันนี้ให้ดี อนาคตก็จะ
 ดีเอง หลวงปู่ท่านว่าไว้เช่นนี้

แต่ถ้าหยุดการเกิดได้ ชีวิตทุกข์ ก็จะจบสิ้นไป เพราะเหตุ
 มันจบสิ้นไปแล้วนั่นเอง การที่จะหยุดการเกิด จึงเป็นเรื่องยากมาก
 ที่ปุณฺชนคนทั่วไปจะทำได้ เมื่อยังพากันติดอยู่ในรสชาติแห่งกาม

คือความสุขทางโลกย์ที่เป็นภาพมายากันอยู่ พระพุทธเจ้าท่านทรงเมตตาสงสารในสิ่งนี้เอง ท่านจึงได้ประกาศสิ่งที่ได้รู้ได้เห็นมาว่า **ชีวิตทุกข์** จิงหาทางดับทุกข์ให้แก่สัตว์โลกทั้งหลาย เหมือนที่ท่านได้ดับทุกข์ของท่านไปแล้ว ตามวิธีที่ท่านปฏิบัติมา ดังนั้น ศาสนาพุทธ ที่แท้จริง ก็คือ **การดับทุกข์** นั่นเอง! เมื่อดับทุกข์ได้แล้ว ความจริงก็จะปรากฏ ภาพมายาก็จะเลือนหายไป แล้วเราจะรู้ได้เห็นความจริงของ ชีวิตของเราเอง และ มีชีวิตอยู่กับความจริง กันเสียที! **เมื่อรู้จักชีวิตรู้จักตนเองได้เมื่อใด เมื่อนั้น ท่านจะพบความสุข!**

สติปัฏฐาน 4 คือการเจริญสติระลึกรู้ธรรมชาติ 4 หมวด คือ

กายนุปัสนาสติปัฏฐาน

เวทนानุปัสนาสติปัฏฐาน

จิตตานุปัสนาสติปัฏฐาน

ธัมมานุปัสนาสติปัฏฐาน

เป็นข้อปฏิบัติที่มี สติ เป็นประธานเพื่อระลึกรู้ความจริง

ของชีวิต ที่จะไม่ไปหลงยึดมั่นถือมั่น

(ริมสายธารที่น้ำใสสะอาดตา ที่ไหลมาจากเชิงคีรีว่า เทือกเขาสูง คู่ ภูเขาลิน)

2. เป้าหมายแห่งชีวิต

อะไรคือเป้าหมายชีวิตของคนเรา? มีใครทราบไหมว่าเราจะพากันไปไหน? หรือ เกิดมาเพียงเพื่อหาอยู่หากินกันไป เสพสุขกันไปเป็นวันๆ แล้วก็ล้มหายตายจากกันไป ตามอายุไข!

เมื่อมาถึงตรงนี้ วันนี้ คงต้องกลับมามองเป้าหมายของชีวิตกันบ้างแล้วว่า สิ่งที่เราคาดหวัง ไข่เป้าหมายชีวิตหรือไม่ ที่เราพากันทำทุกอย่าง เพื่อนำไปสู่การสะสมทรัพย์สินเงินทองด้วยกันทุกคน สอนแนวทางให้ผู้เกิดทีหลังคือลูกหลาน ดำเนินชีวิตตามแนวทางที่เราเคยทำกันมายาวนาน ที่ทุกคนเชื่อว่าจะทำให้ร่ำรวย มีเกียรติยศ มีศักดิ์ศรี มีอำนาจ มีชื่อเสียง และมีชีวิตที่จะเหนือกว่าคนอื่นๆ ในสังคม ยิ่งใหญ่กว่าใครๆ ได้ ที่จะนำไปสู่การแสวงหาความสุขความเพลิดเพลินเจริญใจได้โดยง่าย ด้วยสัญชาตญาณแห่งความอยาก ที่ไม่มีวันสิ้นสุดของคนเรา หรือสิ่งที่ทำไปในวันนี้ เกิดจากสาเหตุที่เราพากันหลอกหลวงกันเองด้วยภาพมายา ที่เราพากันสร้างกันขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจ ที่เราใช้หลอกหลวงกันมายาวนานพอสมควรแล้ว และ สามารถหลอกหลวงได้แม้กระทั่งตัว

เราเอง อย่างไม่น่าเชื่อ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่เราต้องการ คือ ทรัพย์สินเงินทอง และ ความสุข! เพราะเราพากันคิดว่า เส้นทางดังกล่าวคือ การสร้างชีวิตของเราตามความใฝ่ฝันที่ทุกคนต้องการ ที่จะนำมาซึ่งความสุข และ ความเพลิดเพลินเจริญใจ ที่เราพากันแสวงหากันอยู่ เป็นอาจินต์

ฉันเคยหลับไหลไปในโลกแห่งความฝัน และ จินตนาการที่เกิดขึ้น ในขณะที่ยังตื่นอยู่ ด้วยความสุข ในช่วงที่จิตต้องลอยไปโดยปล่อยกายทิ้งไว้ ณ จุดที่ควรจะอยู่ และกายก็อยู่ได้เป็นปกติ แล้วเราก็ตื่นมาพบกับโลกแห่งความจริง ว่าชีวิตเราเป็นเช่นไร

ชีวิตไม่เคยหยุดนิ่งเลย เหมือนพยับแดดที่ระยิบระยับ เดินไปมาอยู่ตลอดเวลา เหมือนการเดินของหัวใจที่ไม่มีวันหยุด จนกว่าจะตาย เหมือนลมหายใจที่มีเข้ามียอกอยู่ตลอดเวลา จนกว่าจะหายใจเข้าเป็นครั้งสุดท้าย และไม่หายใจออกมาอีกเลย

นั่นคือ ตายไปแล้ว!

ชีวิตที่ผ่านๆ มาสับสนวุ่นวายจริงๆ จนไม่รู้จะก้าวเดินไปทางไหนดี มีคำถามที่เคยถามตัวเองมานานว่า เป้าหมายของเราอยู่ที่ไหน? เป้าหมายชีวิตของคนเรานั้นอยู่ที่ตรงไหนกันแน่? ไปถามใคร ก็ไม่มีใครที่จะตอบให้เข้าใจ ให้เกิดความพอใจ ที่จะเดินไปสู่เป้าหมายนั้นๆ เพราะ มันอาจจะไม่ใช่เป้าหมายชีวิตของเราอย่างแน่นอน มันเป็นความคิดของเขา มันน่าจะเป็นเป้าหมายชีวิตของเขาเท่านั้น ฉันก็เลยต้องค้นหาตัวเอง เพื่อจะหาตัวเองให้เจอให้ได้ และต้องใช้เวลาอย่างมากพอสมควร ดูเหมือนไม่น้อยกว่า 7-8 ปี จึงได้ค้นเจอตัวเอง (*ด้วยการนั่งภาวนา วิปัสสนากัมมัฏฐาน จนจิตสงบ*) จึงได้รู้ว่าเราต้องการอะไร เป็นใคร มาจากไหน และเราจะไปที่ไหน

เมื่อมาถึงวันหนึ่ง ฉันจึงกล้าบอกทุกๆ คนได้อย่างสนิทใจว่า คนเราไม่มีใครสักที่คนารู้จักตัวเองอย่างแท้จริง ว่าความจริง ชีวิตคือภาพมายาที่หลอกหลอนตัวเองมานานแล้ว จนถึงวันหนึ่ง ทำ

ให้หลายๆคนเกิดความสงสัยว่า ภาพมายานี้มาจากไหน และแล้ววันหนึ่งก็หายไป หายไปไหน? แต่สุดท้าย ก็ไม่มีใครรู้เลย!

ปกติเราจะมองเห็นสสารบางอย่าง หรือ ของบางสิ่งบางอย่าง ในสภาพหนึ่งมิติ หรือ สองมิติ สามมิติ เป็นเรื่องปกติธรรมดา เหมือนที่เราเรียนคณิตศาสตร์ บวก ลบ คูณ หาร ธรรมดาๆ ในมิติที่หนึ่ง ไปสู่คณิตศาสตร์พีชคณิต เลขาคณิต สองมิติ คือเรื่องต่างๆที่เป็นมุมมองเพียงด้านเดียว ไปสู่มุมมองสองด้าน ที่สามารถพิสูจน์ได้ถึงความเป็นจริง ที่นำมาเปรียบเทียบและอธิบายให้ทราบมาแล้ว เกี่ยวกับ การเกิดขึ้น การทรงอยู่ และการหายไป ที่ไม่ต่างกับคลื่นของ Sine และเรื่องอื่นๆ ที่เราชอบเปรียบเทียบกันอยู่เสมอนั่นเอง

จาก กว้าง $\times$ ยาว ของสองมิติ นำไปสู่การคำนวณเชิงปริมาตร สามมิติ กว้าง $\times$ ยาว $\times$ สูง เกี่ยวกับการอินทิเกรต และดิฟเฟอเรนเชียล อันเป็นสมการคณิตศาสตร์ขั้นสูงขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง ตามที่สาขาศาสตร์และประสาตสัมพัทธภาพทั้งสองของพวกเรา

ได้รับทราบและพากันคิดขึ้นมาได้ เป็นรูปทรงต่างๆไปนั่นเอง ที่จุดนี้เองที่ธรรมชาติได้ประมวลมาอย่างลงตัว ในการสร้างสรรค์สิ่งที่มีชีวิตขึ้นมาในโลก ที่มี คน พืช สัตว์ เป็นต้น และนำไปสู่มิติที่ 4 ที่มีตัวแปรในการเปลี่ยนแปลง คือ เอาความเร็วของแสงที่ทำให้เกิดความเสื่อม และ ทำให้เกิดเวลามาเกี่ยวข้องด้วย เพื่อสร้างสมดุลของโลกและชีวิตให้เกิดขึ้นในที่สุดนั่นเอง ซึ่งแท้ที่จริงแล้วกระบวนการดังกล่าว เกิดขึ้นพร้อมๆกับการเกิดของจักรวาล คือ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมิติที่ 4 ด้วยกันทั้งหมด ตั้งแต่โลกเกิด

ศึกษาเล่าเรียนกันแค่สามมิติ ก็ว่ายากพอสมควรแล้ว สมองน้อยๆของแต่ละคน แทบจะหาคำตอบไม่ได้จากโจทย์ทั้งหลายที่กำหนดมาให้แก้สมการ แต่ก็ไม่น่าเชื่อว่า สมการคณิตศาสตร์สามมิติ สามารถอ้างอิงจากจุดเริ่มต้นคือ ศูนย์ ไปยัง จุดที่ไม่มีจุดจบ คือนิรันดล (อินฟินิตี้) ได้อย่างลงตัว และเป็นไปตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นจริง อย่างไม่น่าเชื่อ!

เมื่อเอาแสงมาเกี่ยวข้อง นั่นคือกาลเวลา เพราะแสงเกี่ยวกับความเร็ว และทำให้เกิดความเสื่อม ตามที่กล่าวแล้ว นั่นเอง

“อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์” จึงค้นพบทฤษฎีสัมพัทธภาพที่เป็นสมการคณิตศาสตร์ มิติที่ 4 ที่สามารถพิสูจน์ได้ว่า พลังงาน ที่เกิดขึ้นจะเท่ากับค่าของ มวลสาร x ความเร็วของแสง(ยกกำลังสอง) นั่นคือ $E=m(C \times C)$ ทำให้นักวิทยาศาสตร์รุ่นต่อๆมาที่ทำการศึกษาโดยตรง ต่อเนื่องจาก-ไอน์สไตน์สามารถสร้างระเบิดปรมาณูได้สำเร็จ และ เมื่อมองออกไปยังสุริยจักรวาล ที่เป็นหนึ่งระบบ (ที่อยู่ส่วนล่างสุดของกาแล็กซี) ในกาแล็กซีทางช้างเผือกที่มองเห็นดวงดาวพาดผ่านไปในห้องฟ้ายามค่ำคืนนั้น (ซึ่งถ้าท่านอยากเห็นความสวยงามของดวงดาวในห้องฟ้ายามค่ำคืนได้นั้น ปัจจุบันนี้ คงต้องเดินทางไปอยู่ในห้องทุ่งกว้างหรือป่าเขาห่างไกลไปจากแสงสี ในวันคืนที่เดือนมืดเท่านั้น) เราต่างมองเห็นกันว่าตลอดเวลาดวงอาทิตย์กำลังมีการระเบิด เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นกระบวนการเดียวกันกับระเบิดปรมาณู นั่นเอง ในขณะเดียวกัน

นั่น ก็ปลดปล่อยพลังงานความร้อนออกมาอย่างมากมายมหาศาล จึงทำให้มีชีวิตเกิดขึ้นในโลกและวิวัฒนาการไปเรื่อยๆ จนมาถึงปัจจุบันนี้ จากสภาพและองค์ประกอบที่เหมาะสมของธรรมชาติ นั่นเอง และ คนเราก็คือส่วนหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากจักรวาล ที่เหมือนฝุ่นละอองเล็กๆ ในจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล แค่นั้นเอง

นี่คือความจริง ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้ ที่สามารถพิสูจน์ได้ทางคณิตศาสตร์ฟิสิกส์ ของมิติที่ 4 ที่ยังขึ้นอยู่กับกาลเวลา เท่านั้น

ถ้าจะมีองค์ความรู้ที่มากกว่านี้ของคณิตศาสตร์ เป็นมิติ ที่ 5, 6, 7, 8, 9, 10 ก็ต้องเป็นวิชาคณิตศาสตร์ ที่อยู่เหนือกาลเวลา ที่ไอน์สไตน์ ยังไม่มีเวลาคิด หรือยังคิดไม่ออก เพราะเขาตายไปก่อนที่จะค้นพบได้ และหลายๆคนก็คงอยากรู้ว่า อะไรที่อยู่เหนือกาลเวลา และคณิตศาสตร์ จะสามารถพิสูจน์ แก่สมการเพื่อแสดงผลลัพธ์ได้หรือไม่

เมื่อหันมามองดูตัวเราเอง ที่เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของจักรวาล แต่ละคน ก็ไม่ต่างไปจากศูนย์กลางของจักรวาล ที่

สามารถเป็นศูนย์รวมของบิราร คือผู้คนรอบข้างได้ ด้วยพลังของ
 ความดีงามและความถูกต้อง ที่สมองและร่างกายสะสมมาได้
 พลังงานส่วนนี้เองที่ออกมาจาก จิตแท้ และ พลังจิต นี้เอง ที่อยู่
 เหนือกาลเวลา ดังนั้น ณ วันนี้ จึงเป็นความสามารถของมนุษย์ใน
 ยุคปัจจุบัน ที่จะต้องสร้างเครื่องมือมาเพื่อตรวจจับและวัดพลังจิต
 ให้ได้ เพื่อให้เกิดการพัฒนาต่อไปได้ และ คณิตศาสตร์มิติที่ 5 จะ
 เริ่มต้นที่จุดไหน และ สามารถที่จะสร้างสมการมาแก้ปัญหานี้ได้
 หรือไม่ จะทำอย่างไรและมีวิธีการแบบไหน แต่ละคนจึงจะ
 สามารถสร้างพลังจิตให้แก่ตนเองได้มากขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ ตามที่ใจ
 เราต้องการ และ สามารถนำเอาพลังจิตไปใช้ให้เกิดประโยชน์
 สูงสุดต่อมวลมนุษย์ด้วยกันได้ ในระดับที่สามารถเบี่ยงเบนทุกสิ่ง
 ทุกอย่างไปจากกฎธรรมชาติได้ ถึงวันนั้น ชีวิตอาจจะอยู่ได้
 นิรันดร์กาล และ ต้องเป็นชีวิตที่สามารถท่องไปในจักรวาลได้
 ภายในพริบตา เพราะเป็นชีวิตที่อยู่เหนือกาลเวลา นั่นเอง

ที่กล่าวถึงแล้ว เป็น เป้าหมายแห่งชีวิต ของมวลมนุษยชาติ หรือไม่? อาจจะใช่หรือไม่ใช่ คงไม่ใช่คำตอบที่ต้องการ เพราะได้กล่าวถึงแล้วว่า ชีวิตอยู่ในมิติที่ 3 เป็นเพียงภพมายา ที่ดำเนินไปตามวิถีมิติที่ 4 ของกาลเวลาเท่านั้นเอง

เป้าหมายแห่งชีวิต ที่แท้จริงที่ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงชี้ทางให้เดิน คือ **การดับทุกข์** เพื่อเอาชนะความทุกข์ในชีวิตให้ได้เท่านั้น ไม่ใช่เรื่องที่มนุษย์จะเอาชนะธรรมชาติ หรือแสวงหาทรัพย์สินเงินทองสิ่งของ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสุขตามที่กล่าวแล้ว เพียงแต่คนเราจะหนีไปจากทุกข์ เอาตัวเองให้รอดพ้นไปจากพลังธรรมชาติ ที่ผูกมัดเราไว้ให้ได้ ก็น่าจะพอเพียง และพอใจได้แล้ว เหตุผลก็คือ ธรรมชาติเป็นผู้สร้างชีวิต สร้างคนเราขึ้นมา นั่นเอง สังขารทั้งหลายจึงไม่มีโอกาสที่จะอยู่เหนือกาลเวลาเป็นสังขาร ตลอดกาล เพราะฉะนั้น มีทางเดียวที่จะเอาชนะได้ ก็คือการหยุดเวลา เมื่อหยุดเวลาไม่ได้ ก็ต้องหยุดตัวเราไว้ด้วยจิตและใจ ณ เวลาใดๆ เท่านั้นเอง!

แม้พระพุทธศาสนาจะบอกไว้ว่า ในเรื่องเกี่ยวกับความเร้นลับของจักรวาลน้อยใหญ่ หรือเรื่องอื่นๆทั้งหลายที่ไม่มีข้อยุติ เป็นเรื่องอินไตย ไม่ควรคิดหรือนำมาจินตนาการ ก็ตาม

แต่ใครจะรับรองได้นั่นเป็นพุทธวจนะจริง เพราะ มีเรื่องเหล่านี้มากมายปรากฏอยู่ในองค์ความรู้ของพระพุทธศาสนาหลายแห่ง พระพุทธองค์อาจจะตรัสไว้ว่า คนเราไม่ควรจะจินตนาการในเรื่องเหล่านี้ให้มากจนเกินไป เพราะว่าเรื่องในทางโลกย์นั้น ไม่มีอะไรที่จะสิ้นสุดลงได้อย่างแท้จริง! และถึงจะหาคำตอบในเรื่องเหล่านี้ได้ มนุษย์เราก็คงทำอะไรไม่ได้อยู่ดี!

มาถึงวันนี้ลองหันกลับมามองตัวท่านเอง ดูบ้างว่า เป้าหมายที่แท้จริงในชีวิตของท่านเคยมีบ้างไหม? ถ้ามีมันคืออะไร? จริงๆแล้วท่านต้องการอะไร? หรือเพียงได้อยู่ไปวันๆ เท่านั้นก็พอแล้ว! ฉันคิดว่าตรงนี้ คงไม่ใช่อย่างแน่นอน!

เพราะท่านทั้งหลายก็ยังมีไม่พอยู่แล้ว ใช่ไหม?

สัมมุปทาน 4 คือความพยายามอันยิ่งยวด ต้อง
 เป็นไปในธรรม 4 ประการ ที่ต้องอาศัย สติ เป็นตัวกำกับ
 จึงจะสัมฤทธิ์ผลได้ คือ

เพียรพยายามระวังอกุศลที่ยังไม่เกิดไม่ให้เกิดขึ้น

เพียรพยายามละอกุศลที่เกิดแล้วให้หมดไป

เพียรพยายามสร้างกุศลธรรม ให้บังเกิดขึ้น

เพียรพยายามให้กุศลธรรมที่มีอยู่ให้เจริญยิ่งขึ้น

3. พุทธ คือ ความเป็นธรรมชาติ

ฉันเขียนเรื่องนี้ให้เพื่อนๆที่-ที่ทำงานมีโอกาสได้อ่าน
และได้เก็บไว้นานมาแล้ว เพื่อจะบอกให้หลายๆคนรู้ว่า ความรู้
เกี่ยวกับเรื่อง พุทธศาสตร์ หรือพระพุทธานุศาสตร์ สามารถที่จะหา
ศึกษาได้อย่างมากมายหลายวิธีที่จะได้ความรู้ขึ้นมา อีกทั้งมีอยู่

เพียงแห่งเดียวเท่านั้นในปัจจุบัน ที่จะหาศึกษาได้อย่างกว้างขวาง คือ ประเทศไทย ที่สามารถหาศึกษา และปฏิบัติได้ อย่างไม่มีขอบเขต ฉันมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่จะเสนอแนวคิดที่หลากหลายเพื่อเผยแพร่ต่อไป สำหรับท่านผู้อ่านและผู้ใฝ่ศึกษาที่ต้องการหาความรู้ทุกคนทุกท่าน เพื่อให้ท่านทั้งหลายเกิดความรู้รอบรู้ ยอมรับ และมองเห็นความเป็นจริงแห่งธรรมชาติ เพื่อทำให้เกิดความคิดเห็นที่ถูกต้อง นั่นก็คือ จะได้ทำอะไรให้ถูกใจเขาและถูกใจของเราด้วย นั่นเอง

ความรู้ทั้งหลายที่นำมาเผยแพร่ เกิดจากการอ่าน การฟัง การคิด การทำจิตใจให้สงบและเย็น และเกิดจากจินตนาการของฉันทันเอง ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว พอจะกล่าวได้ว่า ไม่รู้เอาเวลาไปทำอะไรบ้าง แต่ไม่มีโอกาสและเวลาที่จะศึกษา “ธรรมะ” จากคัมภีร์ของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริงมาก่อน (*รู้สึกเสียดายเวลาที่สูญไปไม่น้อยเลย*) ไม่ได้เรียนรู้อะไร ไม่ว่าจะเป็นพระไตรปิฎก หรืออรรถกถาฎีกาทั้งหลายทั้งปวง เพียงแต่ ฉันมีความชอบ ที่จะคิด

จะทำ เช่นที่กล่าวมาแล้ว ที่ทำมาแล้ว และได้ทำมาแล้วเนิ่นนาน
เท่านั้นเอง

และเมื่อถึงวันหนึ่ง (ที่จิตและใจผ่านการฝึกจนสงบลงแล้ว)
มีคนร้องขอให้ช่วยเหลือในการแข่งขันที่จะสู้เขาไม่ได้ จึงเกิด
ความรู้ผุดขึ้นมาเองว่า หัวใจของพระไตรปิฎก มีอยู่เพียง 3 คำเท่านั้นเอง คือ “มะ อะ อุ” ถ้ารู้จักวิธีนำเอาไปใช้ จะเกิดความศักดิ์สิทธิ์
และมีคุณค่ามหาศาลเลยทีเดียว! และ วันนั้นฉันก็ได้ใช้ไปแล้ว
ตามที่ได้รู้ และคิดวิธีใช้ได้เอง ในเว็บเดียวกับที่ความรู้เกิดขึ้น
นั่นเอง และ ทุกคนก็ได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นจริงๆ ราว
ปาฏิหาริย์มาแล้ว ที่ทีมของหน่วยงานชนะ 1 ต่อ 0 เป็นครั้งแรก
ตั้งแต่เคยแข่งขันกันมาทุกปี วันนี้คู่แข่งเตะลูกบอลชนคาน ชนเสา
หรือ ไม่ก็เหินออกไปเลยจากกรอบประตู เพราะได้เป่าคาถา “มะ
อะ อุ” ปิด-อัดไว้หมดแล้ว ในวันแข่งขันฟุตบอลประเพณี ที่
สนามแข่งเขื่อนสิรินธร เนื่องในวาระงานฉลองครบรอบวันเปิด

เชื่อนสิรินธร เมื่อปี 2545 (ในช่วงเวลาที่ฉันทำงานประจำอยู่ที่สำนักงานอุบลราชธานี)

นอกจากนี้เมื่อมีความจำเป็น ที่ไม่อยากให้ใครเห็นเรา ก็ สามารถทองคำตา และเป่าปิดอัดตัวเองไว้ได้ อย่างไม่น่าเชื่อ (ซึ่ง ฉันเคยใช้มาแล้ว ได้ผลจริงๆ แต่ไม่เคยใช้พร้าเพื่อ เพื่อการทดลอง ใดใดที่จะเป็นการล่วงเกิน ด้วยความประมาท ก็ต้องรู้จักใช้ตาม สถานการณ์ที่บีบคั้นและกาลเวลา ที่เหมาะสม นั่นเอง จึงจะได้ผล) และเชื่อว่าหลายๆคน หลายๆท่าน อาจจะรู้มาก่อนแล้วสำหรับ คานานี้ และคงจะใช้ได้บ้างพอสมควร ตามจิตตานุภาพของตนเอง ที่มี แต่ต้องรู้จักวิธีใช้จริงๆ จึงจะเกิดประโยชน์สูงสุดได้!

อีกประการหนึ่ง ก็ไม่ใช่คนที่ทำตัวเป็นนกแก้วนกขุนทอง เลยจำข้อธรรม ข้อธรรม เป็นภาษาบาลีไม่ค่อยได้ จึงทำให้ฉัน ตระหนักอยู่เสมอว่า การตีความ “ธรรมะ” นั้น เป็นความสามารถ เฉพาะตัว (ความเป็นอัจฉริยะ) ของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ ง่ายเลย สำหรับตัวฉันเอง

พระพุทธวจนะ สมบูรณ์ด้วย ข้อรรถข้อธรรมอยู่แล้ว แต่ การที่จะตีความได้อย่างดี จะต้องเข้าใจความหมายนั้นๆ ได้ อย่าง ถูกต้องเสียก่อน จึงจะสามารถนำมาปฏิบัติ และพิสูจน์ให้เห็น ความจริงในสังขธรรมนั้นๆ ได้ ด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งเป็นหลักการทาง วิทยาศาสตร์ เพราะ พุทธ คือความเป็นธรรมชาติ อยู่แล้ว นั่นเอง ผู้รู้ ผู้เข้าใจ เข้าถึง “ธรรมะ” อย่างแท้จริงแล้ว จะรู้ได้ทันทีว่า ไอน์สไตน์ พึ่งค้นพบความจริงเหมือนพระพุทธเจ้าได้ เมื่อไม่นาน มานี้เอง (ตามช่วงเวลาที่เกิดทีหลัง) และอาจจะมีผู้สงสัยว่า ทำไม เขาจึงได้ค้นพบในเชิงวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น คำตอบ ง่ายๆก็คือ เขายังรู้บนพื้นฐานแห่งความคิดของชาวตะวันตกที่ เป็น Relative ว่าด้วยเหตุและผล ต่างจากความคิดของชาติ ตะวันออกที่เป็น Alternative คือความคิดอันสูงส่ง เพื่อนำไปสู่ ความหลุดพ้นของใจ (นิพพาน) มันต่างกันตรงนี้ นั่นเอง

ดังนั้น ท่านที่ต้องการศึกษา “ธรรมะ” อย่างเข้าใจที่ถูกต้อง ด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งอยู่ในรูปแบบของวิทยาศาสตร์กายภาพนั้น

จะต้องเข้าใจในธรรมชาติ และ มีความรู้พื้นฐานต่าง ๆ มาแล้วพอสมควร รวมทั้งต้องมีจิตใจที่มุ่งมั่น ที่จะทำเพื่อความดีงามอยู่เสมอ เป็นเนืองนิตย์ จึงจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น ไม่ใช่ใครๆ ก็เข้าใจได้โดยง่าย! (นี่คือเหตุผลที่ผู้คนที่นับถือศาสนาพุทธทั้งหลาย ไม่สามารถทำให้เกิดปัญญาขึ้นมาได้ ในการฟังธรรม เพราะขาดพื้นฐานทางปัญญา นั่นเอง) คงไม่ต่างไปจากการขาดองค์ความรู้ทางด้าน การบ้าน การเมือง การปกครองของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศนี้ ทั้งๆ ที่ความจริง ข้าราชการต้องรับใช้ประชาชน (ยิ่งเป็น ส.ส. ด้วยแล้ว ที่เป็นข้าราชการ-การเมือง ถือว่าเป็นหน้าที่โดยตรง ที่จะทำทุกอย่างเพื่อประชาชน) แต่นี่กลับเป็นตรงกันข้ามไปหมด ฉันเคยได้รับเชิญไปพูดในสายงานอาชีพ ตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่มีอยู่ในขณะนั้น ที่ศาลาประชาคม อ. คำชะอี จ. มุกดาหาร ให้ชาวบ้านและข้าราชการได้รับฟัง เลย์แถมท้ายถึงเรื่องหน้าที่ และ ความรับผิดชอบของข้าราชการ ว่า ข้าราชการ (เหมือนที่ฉันก็เป็นข้าราชการรัฐวิสาหกิจ เช่นกัน) คำว่า ข้าราชการ

จากคำว่า...(จื๋)ข้าฯ(ม้าใช้) แต่มันไม่สุภาพ ก็เลยใช้คำว่า ข้าฯ คำเดียว ราช หมายถึง ราชะ=พระราชา และ การ ก็คือ การงานนั่นเอง รวมกันแล้ว ข้าราชการ หมายถึง ผู้รับใช้ของพระเจ้าแผ่นดิน ที่อาสามาทำงานทำการ แทนพระองค์ท่าน นั่นเอง ย่อมมาทำงานเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม เพราะฉะนั้นประชาชนทุกคนคือ เจ้านาย ที่ข้าราชการต้องทำงานเพื่อบริการตามหน้าที่-ที่รับเงินเดือนมาจากภาษีของประชาชน (ใครควรเป็นนาย ใครคือ ลูกน้อง ก็ขอให้ไปคิดกันเอาเอง)

เมื่อชาวบ้านรู้ความจริง ที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังที่ไหนมาก่อน ถึงกับบอกให้ฉันไปสมัครผู้แทนที่นั่น โดยเขาบอกว่าพวกเขาจะกระจายความจริงนี้ไปให้ทราบกันอย่างทั่วถึง แล้วจะลงคะแนนให้ฉันได้เป็นผู้แทนของเขาทั้งหลาย ฉันจึงกล่าวขอบคุณมาก ๆ กับความหวังดีของทุกๆท่าน แล้วบอกว่า "ผมพอแล้ว" แค่นี้ก็พอเพียงแล้วในชีวิตของตนเอง (อย่าให้ฉันต้องไปลำบากในการเป็น ส.ส. เลย แค่นี้ก็ลำบากมากเกินไปอยู่แล้ว)

ท่านผู้ใดเดินทางธรรมแล้ว จะไม่ข้องเกี่ยวกับทางโลกย์มากนัก เพราะรู้แล้วว่าชีวิตในทางโลกย์ไม่มีข้อยุติ มีทางเดียวที่ชีวิตจะเป็นสุขได้ คือ การศึกษา “ธรรมะ” ก็คือการศึกษา อรรถาธิบาย ในอรรถกถาและฎีกาต่างๆ ตามที่ท่านผู้รู้ทั้งหลาย ได้รวบรวมคำสอนของพระศาสดาไว้แล้ว แล้วนำมาปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อเป็นการพิสูจน์ในความเป็นจริงตามคำสอนนั้น นั่นเอง พระพุทธศาสนาจึงเป็นวิทยาศาสตร์ ที่สามารถพิสูจน์ความจริงได้ในความเป็นธรรมชาติของสรรพสิ่งในจักรวาล

ดังนั้น การตีความเอาเองตามลำพังของฉันทเอง เป็นอัตโนมติ อาจจะทำให้ความหมายของธรรม ผิดเพี้ยนไปบ้าง ความหมาย อาจจะไม่ใช่ สัทธรรม อย่างแท้จริง อาจเป็นเพียง สัทธรรมแปร รูป เท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ผู้ที่จะเผยแพร่ออกไป จะต้องรู้และเข้าใจอย่างถูกต้อง จึงจะควรทำสิ่งนี้ได้

ด้วยเหตุนี้ จึงต้องขอภัยด้วย ที่บังอาจกระทำการนี้โดย
ลำพัง ก็ด้วยเหตุและผลของนั่นเอง ที่เคยกล่าวไว้ว่า ไม่มีใคร
ถูกต้อง และผิดจริง!

สิ่งที่ปรากฏให้เห็น สิ่งที่เกิดขึ้น เป็นเพียงภาพมายา เป็น
เพียงสมมุติ ที่เป็นสังขธรรม ซึ่งธรรมทั้งหลาย พระพุทธองค์ทรง
ตรัสไว้แล้ว ทรงสั่งสอนไว้แล้ว เท่าที่ท่านทั้งหลายจะสามารถรับ
เอาไว้ได้ และสามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วย เท่านั้น

สำหรับธรรมเบื้องสูงนั้น ยังมีอยู่อีกมากมายมหาศาลอย่าง
แน่นอน เพียงแต่เรายังไม่รู้ไม่เห็น เหมือนคณิตศาสตร์ในมิติที่
สูงขึ้นไปอีก ที่คนเรายังไปไม่ถึงนั่นเอง เชื่อ และเห็นเป็นความ
จริงว่า ธรรมทั้งหลาย มีอยู่ในทุกๆ อณูของบรรยากาศ เพียงแต่
คนเราไม่รู้ ไม่เห็น และแยกแยะไม่ออก เท่านั้นเอง

พระพุทธองค์ได้ทรงปูพื้นฐานและแนวทางที่ถูกต้องไว้ให้
หมดแล้ว เท่าที่เราๆท่านๆจะนำไปปฏิบัติกันได้ เมื่อท่านทั้งหลาย
รู้แล้วว่า เป็นความจริงในเชิงวิทยาศาสตร์ ที่สามารถพิสูจน์ได้ ก็

ควรจะคิดเอง ปฏิบัติเองเสียบ้าง และเมื่อใดที่คิดเองปฏิบัติเองได้ แล้ว ท่านจะเห็นความอัศจรรย์เกิดขึ้นในชีวิตของท่านเอง ที่พากันสงสัยว่า จิตเกษม จิตที่อยู่เหนือโลภธรรมและกาลเวลานั้นเป็นอย่างไร ก็จะได้ทราบได้เห็น จะรู้ถึง การหลุดพ้นแห่งใจ อันจะไม่กลับมากำเริบอีก คือ แก่นสารของชีวิต ในความหมายของพุทธศาสนา เพื่อการดับทุกข์อันเป็นนิรันดร์ นั้น เป็นอย่างไร

จะได้หายสงสัยเสียที!

ฉันเขียนเรื่องนี้ไว้เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2540 เป็นเวลานานมากกว่า 10 ปีที่ผ่านมา ในช่วงเวลาที่สังขารร่างกายรอดพ้นความตายมาได้อย่างหวุดหวิด เพราะช่วงเวลานั้นป่วยอย่างหนัก ชีวิตเกือบๆจะกลับไปสู่ดิน หรือรูปคลื่นของ Sine ในด้านลบ ที่เป็นมิติของจิตและวิญญาณ โลกแห่งความมืด! โลกอนาคตที่น่าหวาดกลัว ที่คนเราเกิดแล้ว ไม่มีใครอยากกลับไปอีกเลย โลกนั้น คือโลกแห่งความตาย!

เพราะลึกๆของจิตใจ เรากลัวความตาย ด้วยความไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรต่อไปในอนาคตบ้าง แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าคนเราสามารถเข้าถึง มิติที่ 4 ได้จริง เราก็สามารถรับรู้ถึงสัมผัสที่ 6 ได้อย่างแน่นอน ซึ่งในช่วงเวลาเช่นนั้น เราก็จะเห็นอนาคตได้เป็นบางส่วนอย่างไม่ต้องสงสัยใดๆทั้งสิ้น เพียงแต่เราจะเอาทฤษฎีอะไรมาอ้างอิงในเชิงวิทยาศาสตร์ ให้คนยอมรับกันได้ เท่านั้นเองที่เป็นปัญหา!

ความเป็นธรรมชาติ คือความจริงที่ปรากฏ คือหลักการของพุทธ ที่จะพามวลมนุษย์ไปสู่สันติสุขได้ เป็นสิ่งที่สามารถยึดเหนี่ยวเอาไว้ได้ ด้วยความศรัทธาอย่างแน่อน เพราะแนวทางในการปฏิบัติดังกล่าวแล้วนั้น จะทำให้ทุกคนเข้าถึงความเป็นจริงแห่งธรรมชาติทั้งหมดทั้งหมดได้ในที่สุด นั่นเอง

เมื่อรู้และเข้าใจในความเป็นจริงของธรรมชาติแล้ว ความคิดเห็นที่ถูกต้องย่อมเกิดขึ้น ความกังขาสงสัยใดๆก็จะหมดไปโดยสิ้นเชิง และคนเราก็จะยอมรับในเหตุผลซึ่งกันและกัน ให้เกียรติ

กัน เมตตาปราณี และเอื้อเฟื้อต่อกัน สังคมของมนุษย์ก็จะสงบสุข
ไปทั่วหล้า เป้าหมายของพุทธศาสนา คือ การดับทุกข์ ก็จะทำได้
ได้ง่ายขึ้น ด้วยพื้นฐานของคนเราที่อยู่ในระดับเดียวกันนั่นเอง
เหมือนกับของไหลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นน้ำ เป็นไฟฟ้า เป็นจิตของ
สัตว์ของคน ถ้าระดับเสมอกัน ก็ย่อมจะนิ่งสงบ ไม่มีการไหล ที่จะ
ทำให้เกิดผลอื่นๆตามมา เพราะไม่ว่าจะเป็น สสาร** หรือ
พลังงาน** เมื่อเคลื่อนที่แล้ว เวลาจะเร็วจะช้าอย่างไร ก็มี
ผลกระทบกับสิ่งที่มันผ่านไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งที่ตามมา
ก็คือความทุกข์ ของสัตว์โลกทั้งหลาย นั่นเอง

จากที่กล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า คำสอนของพระพุทธศาสนา
เป็นหลักการของวิทยาศาสตร์ ว่าด้วยเหตุและผลโดยแท้

เพราะ พุทธ คือ ความเป็นธรรมชาติ นั่นเอง

สสาร** คือ ทุกอย่างที่สามารถจับต้องได้ มีน้ำหนัก มีมวล ต้องการที่อยู่ และ มองเห็นได้ด้วยตาในรูปของมิติต่างๆ ที่เป็นรูปธรรม เหมือนร่างกายของเรา นั่นเอง

พลังงาน** คือ ปริมาณของงาน บนพื้นฐานทางกายภาพ ที่อยู่ในรูปของคลื่นและของไหล ที่มองเห็นได้ไม่ชัดเจน เช่น สายฟ้าที่มองเห็นเวลาฟ้าแลบ ที่เป็นการเปลี่ยนแปลงของพลังงานอย่างหนึ่ง ที่ทำให้เกิดฟ้าร้องตามมา หรือมองไม่เห็น เช่น พลังงานไฟฟ้า เหมิ ความร้อน แต่มี พลัง ต่อสิ่งต่างๆ สามารถทำลายล้าง และสร้างความรู้สึกให้เกิดขึ้นกับคนเราได้ เช่น แม่เหล็ก-ไฟฟ้า ความร้อน น้ำตก ลม ฯลฯ เป็นลักษณะของ นามธรรมที่จับต้องไม่ได้เหมือนจิตใจคนเรา นี่เอง ที่พร้อมจะเปลี่ยนแปลง แต่ไม่ได้สูญหายไปไหน และ มีความสัมพันธ์กับสสาร ตามทฤษฎีสัมพันธภาพ (*Relativity Theory*), $E=mc^2$ คือพลังงานที่เกิดขึ้นจะมีค่าเท่ากับ มวลสาร คูณด้วยความเร็วของแสงยกกำลังสอง นั่นเอง

อิทธิบาท 4 คือ ธรรมที่มีฤทธิ์เดชมากในกิจอัน

เป็นกุศลมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

นันทะ –ความพอใจหรือเต็มใจ

วิริยะ –ความเพียรพยายาม

จิตตะ –ความเอาใจใส่ จิตใจจดจ่อ

วิมังสา –ใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ หาเหตุผล

4. พ่อแม่คือ พระอรหันต์ของลูก

เมื่อได้ยินได้ฟัง และได้อ่าน ความคิดของคนอื่นๆ ครั้งแรก
ตามหัวข้อเรื่องนี้แล้ว ก็เกิดความสงสัยในเรื่องดังกล่าวขึ้นมาทันที

เพราะเป็นเรื่องที่น่าสนใจไม่น้อยเลย ซึ่งในตอนที่ยังไม่เข้าใจ ยังคิดด้วยความแปลกใจ ว่าใครกันนะที่คิดได้แบบนี้! เพราะ เคยได้ยินได้ฟังบ่อยๆว่า พ่อแม่คือพรหมของลูก เท่านั้นเอง!

แต่เมื่อคิดถึง การที่ได้ไปกราบนมัสการหลวงปู่บุญมี ณ วัดแห่งหนึ่ง ที่อยู่ทางด้านตะวันออกของสนามบินเมืองอุบลราชธานี ท่านบอกหน้าตาเฉยว่า อย่าลืมนะที่บ้าน อย่าปล่อยให้อวดให้อวด (มันจะเป็นบาปเป็นกรรม-ฉันคิดในใจต่อ เพราะรู้อยู่แล้วว่า เณรที่บ้านท่านหมายถึง พ่อแม่ ของเรา นั่นเอง)

ท่านคงเห็นญาติโยมไปวัดกันมาก ส่วนมากก็อายุกลางๆคน แต่คนแก่มากๆเหมือนท่านจะไม่ค่อยมี เพราะไปมาลำบาก และที่วัด ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ สิ้นเหลือ ด้วยบุญบารมีของท่านเอง แล้วที่บ้านล่ะ จะเป็นยังไงไม่ทราบ?

ชีวิตครอบครัวของลูกผู้ชาย ส่วนมากแล้ว เมื่อได้เมียก็มักจะลืมแม่ ยิ่งเมียแย่งลืมแม่ไปเลย เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราๆ ท่านๆเห็นๆกันอยู่แล้ว ยิ่งพ่อแม่มีลูกมากๆ ลูกทุกคนก็คิดว่าคน

นั่นคนนี้จะเลี้ยงจะดูแลท่าน แต่ในที่สุดทุกคน อาจจะปล่อยคนแก่ให้เหงาอยู่เพียงลำพัง

ท่านจึงบอกให้เรายำพากันลี้มณेरที่บ้าน อย่าปล่อยให้ท่านอยู่อย่างโดดเดี่ยว อย่าลี้มว่า สามณेर ที่บวชเม้าจะอายุยังน้อย แต่ท่านถือศีล 10 นะ มีศีลมากกว่า อุบาสกอุบาสิกา ที่ถือศีล 8 ไปนอนอยู่ที่วัดทุกวันพระ (ถ้าท่านไปบวชเป็นสามณेरจริงๆ ที่ไม่ใช่พ่อแม่พาไปบวชแก้บน หรือ แก่ชุกชนเท่านั้น)

เพราะฉะนั้น คงไม่ผิด ที่ผู้รู้ถึงบุญคุณอันสูงส่งของพ่อแม่ จะยกท่านขึ้นไว้ในระดับพระอรหันต์ของลูก

พระอรหันต์ คือใคร? ใครจะเป็นผู้รับรองว่า พระองค์ไหนคือพระอรหันต์ จะต้องมีการแสดงฤทธิ์ให้เห็นก่อนหรือไม่ จึงจะเชื่อว่าเป็น อรหันต์

ฉันได้ความหมายที่น่าเชื่อถือของผู้รู้กล่าวว่า ผู้เป็นอรหันต์ย่อมละได้หมดสิ้นในกิเลสตัณหาทั้งปวง และ เป็นผู้เปิดเผยเสมอในทุกสภาวะการณ์ เพราะเป็นผู้ที่มีมงคลอันสูงสุด คือ จิตเกษม ไป

แล้วนั่นเอง ย่อมไม่ติดข้องกับสิ่งใด ตามที่ พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า ผู้ประกอบกามโยคะ ยังอยู่กับกิจกรรมแห่งกาม อยู่กับความ รัก ความลุ่มหลง และความใคร่ เป็นผู้ที่ต้องมาเกิด (อคามิ) หมด โอกาสไปสู่ความหลุดพ้น คือความเป็น อรหันต์

แต่ถ้าหลุดพ้นจากสิ่งนี้ไปได้ ไปสู่ความเป็นผู้ไม่มีกิเลส เป็น อนาคามิ (ไม่มาเกิดอีกแล้ว) ย่อมดำเนินไปสู่ความเป็น อรหันต์! ได้อย่างแน่นอน

สำคัญอยู่ที่ว่า ท่านอยากจะไปหรือไม่ เท่านั้นเอง!

ท่านทั้งหลายลองมองไปในปฐพี ดูซิว่า พอจะเห็น อรหันต์ ในปัจจุบันนี้ได้บ้างหรือไม่? ถ้าถามตัวฉันเอง ก็ขอบอกได้เลยว่า น่าจะพอมียู่บ้าง แต่ก็คงมีเป็นส่วนน้อยนิดเดียวเท่านั้น สาเหตุที่ มีน้อย เพราะ พระผู้ที่จะไปสู่ความหลุดพ้น บรรลุเป็นอรหันต์ มักจะมีสิ่งทำทนาย และเป็นที่ชื่นชมของผู้คน(ธรรมดๆ) และเหล่า ทวยเทพเทวา (จิตที่อยู่ในโลกทิพย์และคนทั่วไป ที่มีจิตเมตตา กรุณาขึ้นไป) ต่างก็มีความยินดีในความสง่างามของศีลที่บริสุทธิ์

ของท่าน แล้วพากันเข้าไปวุ่นวายในวิธีของท่าน และ ส่วนมากแต่
ละท่านจะมีมารผจญอีกด้วย จะถูกรบกวนจากสิ่งแวดล้อม และ
ผู้คนที่ทุกข์ยากทั้งหลาย ที่มีอยู่มากมายในแผ่นดิน ไปแสวงหา
ท่าน เพื่อให้เป็นหลักในการยึดเหนี่ยวจิตใจ ถ้าจิตใจท่านยังไม่
สงบนิ่งพอ ก็มีโอกาสนั่นไหวไปกับโลกธรรม 8 ได้เสมอ
โอกาสที่จะบรรลุอรหัตต์ จึงมีได้น้อยมาก

อีกอย่าง ก็คือ ปัจจัยในการดำรงชีพของพระสงฆ์องค์เจ้า
จะต้องอาศัย อุบาสก อุบาสิกาเป็นผู้เกื้อหนุน เพื่อให้ชีวิตเจริญใน
ธรรมต่อไปได้ ที่ตรงนี้เอง ถ้ากรรมเก่ายังไม่หมดไปจริงๆ ก็ยังมี
โอกาสสร้างกรรมใหม่ได้อีก โอกาสที่จะไปสู่ขั้นสูงสุดได้ จึงเป็น
เรื่องที่ยากมาก

จะเทียบกันไม่ได้เลยกับสมัยโบราณ เพราะคนยังมีไม่มาก
ปัญหาของสังคมก็แทบไม่มีเลย นอกจากความอดอยาก เพราะขาด
ความรู้เท่านั้นเอง อีกทั้งจิตใจของคนก็ยังไม่โสมมมากนัก ผู้ที่เคย

สร้างสมบุญบารมีมาก่อน จึงสำเร็จอรหัตต์ได้โดยง่าย แม้ว่าการร
 เก่ายังไม่หมดไปก็ตาม

แต่ในปัจจุบัน ผู้คนมากขึ้น ปัญหาที่สลับซับซ้อนของสังคม
 ทับถมกันมากขึ้น จนคนเราไม่สามารถแก้ไขให้จบสิ้นได้ เพราะ
 เราก่อปัญหากันไม่หยุดไม่หย่อน เพื่อการเอาตัวรอด ด้วยความ
 ออยากที่ไม่เคยพอของเรา อยากให้มีชีวิตที่ดีดีกว่าคนอื่น หรือไม่ก็
 ขอให้ได้เหมือนคนอื่นบ้าง เพื่อให้ชีวิตของตนเอง ทนอยู่ได้
 ง่ายที่สุดในโลกปัจจุบัน ด้วยความต้องการความสุขทางโลกย์ของ
 คนเรา นั่นเอง โอกาสที่คนเราจะหลุดไปจากกงกรรมที่ทำการไว้
 จึงเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย คือเหตุผลที่เราหาพระอรหัตต์กันไม่ค่อย
 เจอ ในปัจจุบันนี้!

ถ้าท่านอยากรู้ว่า มีพระอรหัตต์ มากน้อยแค่ไหน ท่านต้อง
 หาวิธีไปสู่ความเป็นอรหัตต์ของท่านเองให้ได้ แล้วท่านจะรู้เอง
 ว่าเผ่าพันธุ์ของท่านมีใครบ้าง? ซึ่งเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว ที่จะรู้กัน
 ได้เอง

แต่สำหรับคนเรา ส่วนมากแล้ว เราต่างก็ไม่มีใครคิดที่จะไปตรงนั้นสักเท่าไรหรอก เพราะว่าจิตและใจของเราส่วนมาก ยังพากันติดอยู่ในรสชาติของการกิน การเสพย์กาม และ เกียรติยศ ชื่อเสียงกันอยู่ มันเป็นความสุขทางโลกย์ ที่สัตว์โลกหลีกเว้นได้ยากที่สุดเลย เพราะจิตใจเป็นของไหล และของไหลย่อมไหลไปสู่ที่ต่ำเสมอ การที่จะไหลขึ้นคงไม่มี นอกจากจะมีแรงมาหนุน เหมือนน้ำพุที่พุ่งขึ้นได้ก็เพราะมีแรงดัน จิตใจก็เช่นกัน ต้องมีแรงมาช่วยส่ง จึงจะยกระดับจิตใจขึ้นมาได้

แรงหนุนนั้นจะมาจากไหนไม่ได้ ถ้าไม่มาจากแรงบุญ ทั้งบุญเก่า บุญใหม่ และ บุญในปัจจุบัน เราพากันทำพอเพียงหรือยังก็ไม่ทราบ ถ้ายังไม่เคยทำบุญทำทานเลย แล้วเราจะฝันเป็นอรหันต์ได้อย่างไร?

อย่างมาก็เอาดีทางโลกย์ให้ได้เสียก่อน ก็คงจะดีไม่น้อยเลย เพื่อจะมีโอกาสสร้างบุญสร้างกุศลกับเขาบ้าง หนทางข้างหน้าที่จะเดินไปแบบสบายๆก็คงพอจะมีบ้างสำหรับเรา เมื่อบุญมาถึงก็คงมี

โอกาสเหมือนคนอื่นๆบ้าง อยู่ว่างๆในวันที่จิตใจและร่างกายเบา
สบายๆ เราอาจจะเขียนกวี เล่นดนตรี ตามวิถีชีวิตริมฝั่งแม่น้ำ
สุพรรณที่เขาว่ากันก็ได้ เพื่อนำจิตใจไปสู่ความอ่อนโยนเย็นสบาย
มากขึ้น และในที่สุด ย่อมนำไปสู่การสร้างความดีงาม ที่จะเป็น
สะพานก้าวเดินต่อไป สู่อาณาจักรแห่ง “ธรรม” อันสูงส่งได้ใน
ที่สุด

ในความเป็นจริง เรายังอยู่ห่างไกลพระพุทธเจ้า พระอริยะ
เจ้าอยู่มากร ด้วยการขาดการสำรวจของกาย วาจาและใจ คือขาด
การสำรวจจากสิ่งที่ได้สัมผัสด้วย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และยังมี
ความคิดใจแรงกล้าในกามทั้งหลาย จึงยากมากที่จะไปสู่ “โลกุตระ
ปัญญา” โอกาสที่จะเห็น “ธรรม” จึงแทบจะไม่มีเลย

ผู้ใดเห็น “ธรรม” ผู้นั้นย่อมเห็นเรา “ตถาคต” ผู้นั้นย่อมมี
โอกาสเข้าใกล้พระพุทธเจ้า อย่างแน่นอน แต่เมื่อยังเป็นปุถุชนคน
ธรรมดาทั่วไปอยู่เช่นนี้เราจึงยังอยู่ห่างไกลอีกมากมายเลยทีเดียว

การที่จะก้าวเดินไปสู่ความเป็น อริยะบุคคล เป็นอรหันต์นั้น
 บางคนอาจจะหลุดพ้นไปได้จาก เจโตวิมุตติ คือความหลุดพ้นไป
 ได้จาก สมาธิ หรือ หลุดพ้นไปด้วย ปัญญาวิมุตติ คือหลุดพ้น
 เพราะ ปัญญา แต่ก็คงไม่ง่ายสำหรับใครๆเลย เพราะ ธรรมอัน
 นำไปสู่ความหลุดพ้นเพื่อการตรัสรู้**นั้น ต้องอาศัย บารมี 10,
 อิทธิบาท 4, สติปัฏฐาน 4, สัมมัปปธาน (ความเพียร) 4, อินทรีย์ 5,
 พละ 5, โพชฌงค์ 7 และ อริยะมรรค 8

มีใครบ้างที่จะมีสิ่งเหล่านี้ อย่างบริบูรณ์ พอที่จะเดินไปได้!

นี่คือ ความยากที่จะก้าวไปสู่ การตรัสรู้ เป็นอรหันต์!

ธรรมอันนำไปสู่ความหลุดพ้น เพื่อการตรัสรู้ สามารถหา
 อ่านได้จากหนังสือ ธรรมะโดยทั่วไป (ในหนังสือ สติเป็นธรรม
 เอก ของพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก แห่งวัดสุนันทวนาราม ก็ได้กล่าวไว้อย่างครบถ้วนแล้ว) ซึ่งธรรมแต่ละหมวดหมู่ มีความหมายอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ทุกคน

ส่วนผลที่ได้นั้นได้แน่นอน จะได้มากได้น้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับบุญและบารมี ที่ท่านทั้งหลายได้สะสมมา ก่อนหน้านี้!

คงไม่ใช่เห็นพระที่มีองค์ความรู้มากกว่า และ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมากกว่า แล้วจะเป็น อรหันต์ ได้! ไม่ใช่เช่นนั้นอย่างแน่นอน
เมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว ทุกท่านพอจะมองเห็นหนทางเดินของตนเอง บ้างหรือยัง?

ถ้ายัง! ก็ลองหันกลับไปหาพระอรหันต์ที่บ้าน ลองถามท่านดูว่า จะเดินไปทางไหนที่ดีที่สุดในชีวิต (ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่)

คำตอบที่ได้จากท่าน ทุกคนจะเห็นว่า มันง่ายนิดเดียวจริงๆ นั่นก็คือ *จะไปทำอะไรก็ได้ที่เป็นสัมมาอาชีพ แต่อย่าลืม ช่วยเลี้ยงดูพ่อแม่ให้ถึงที่สุดด้วย* นี่คือทางเดินที่ดีที่สุดของความเป็นมนุษย์ ถึงท่านไม่พูด ท่านก็จะคิดเช่นเดียวกันนี้เอง

การได้รับการตอบแทนคุณ คือความสุขสูงสุดในชีวิตของพ่อและแม่ เพราะท่านแก่แล้ว ท่านหมดเรี่ยวหมดแรงที่จะต่อสู้กับ

ชีวิตและสังขารของตัวเอง ที่เสื่อมและร่วงโรยไปตามกาลเวลา ท่านจะเหมือนเด็ก กลับไปสู่การเกิดใหม่ คือช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เหมือนเราๆท่านๆ ที่อยู่ในครรภ์มารดา มากกว่า 9 เดือน เมื่อได้เกิดมาตามบุญและกรรมแล้ว แม้จะมีอายุเป็นสิบๆปีเราก็ก็น่าจะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย หรือบางคนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งวันตายก็มี ชีวิตเช่นนั้น เพียงเกิดมาเพื่อสร้างกรรม และชดใช้หนี้กรรม เท่านั้นเอง

โดยพฤติกรรมแล้วพ่อแม่คือพรหมของลูก เป็น “อาหุเนยยะ” เช่นเดียวกับพระรัตนตรัย ตามที่กล่าวไว้ในบทสวดมนต์ ที่เราสวดกันเป็นประจำ คือเป็น ผู้ควรนำมาบูชา เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของวงศ์ตระกูล เพราะท่านมีพร้อมเสมอสำหรับลูกทุกคน ไม่ว่าลูกจะดีจะเลวอย่างไร ก็คือลูกของท่านอยู่นั่นเอง นั่นคือท่านจะให้ความรัก ความเมตตา กรุณา มีมุทิตาจิต และมีอุเบกขา ให้แก่ลูกทุกคนเสมอ และตลอดไป อันเป็นขั้นตอนของจิตที่เกือบจะ

สูงสุด คือพรหมวิหาร หมายถึงท่านมีวิถีอยู่อย่างพรหม ที่จะนำไปสู่ อริยะบุคคล และ อรหันต์ ได้ในที่สุด

ด้วยความรักจากจิตวิญญาณ ของพ่อและแม่ อันเป็นธรรมชาติของสัตว์โลกนั้น เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่กว่าแผ่นดิน กว้างไกลกว่าแผ่นฟ้ามหาสมุทร ซึ่งคนเราก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีความรักต่อลูก ตั้งแต่ยังไม่ได้เห็นหน้าลูกด้วยซ้ำไป เป็นไปตามสัญชาตญาณ แล้วเราทั้งหลายผู้เป็นลูกจะตอบแทนความรักและบุญคุณของท่านที่เลี้ยงดูเรามา ได้มากน้อยแค่ไหนนั้น ขึ้นอยู่กับคุณธรรมที่มีในจิตใจของแต่ละคน ที่สั่งสมมาวันละเล็กละน้อยตั้งแต่เกิด จนถึงวันนี้ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับผลบุญและวาสนาของเราเองด้วย และโปรดอย่าลืมว่า แ่ระดับจิตมีความเมตตา กรุณา เท่านั้น ท่านก็อยู่ในระดับของเทวดาแล้ว นั่นคือ คนจึงเป็นเทวดาได้ ตั้งแต่ยังไม่ตาย! อยู่ในชั้นพรหมได้ เป็นพรหมได้ ในขณะที่ยังมีลมหายใจ

ตรงนี้เอง ที่น่าจะเป็นคำตอบว่า พ่อแม่คือพระอรหันต์ของลูก ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม เราผู้เป็นลูกทุกคนอยู่แล้ว ได้ทดแทนบุญคุณท่านบ้างหรือยัง?

ถ้ายัง ท่านจะต้องทำได้แล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป! พอเขียนมาถึงตรงนี้ ทำให้ฉันคิดถึงพ่อแม่ที่ท่านล่วงลับไปแล้ว เกิดความรู้สึกว่า เราได้ทดแทนคุณท่านไม่มากเท่าที่ควร คุณเหมือนจะได้ดูแลพ่อมากกว่า เนื่องจากเราเป็นลูกชาย โอกาสที่พ่อจะเรียกใช้มีอยู่เสมอ แต่เมื่อออกจากบ้านมาไม่ครบครัน มาทำงานแล้ว ก็มีเวลาไม่มากที่จะได้ไปดูแลท่าน ตอนท่านแก่แล้ว เห็นทีไรก็อดสงสัยไม่ได้ จากการเจ็บป่วยด้วยโรคราของ ท่าน ไม่รู้จะทำยังไงดี ก็ได้ แต่อาศัยแพทย์ท่านนั้นที่จะช่วยได้ ฉันจึงคิดว่า ถ้าเราประพฤติปฏิบัติตัวเองให้เป็นลูกที่ดี เป็นคนดี ที่เชื่อฟังคำสั่งสอนของท่าน มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย โตขึ้นมาเป็นคนดีในสังคม เป็นที่ภาคภูมิใจของพ่อแม่ ทำให้ท่านมีความสุข ถ้าทำได้เช่นนี้ก็ถือว่าได้แทนคุณท่านพอสมควรในระดับหนึ่ง ดังนั้นลูกทุกคนควรทำ

ตรงนี้ได้ เมื่อถึงเวลาตายท่านจะได้ไปอย่างสงบ ไม่ต้องห่วงใครๆอีกแล้ว เราทำกันหรือยัง ถ้ายังก็ไม่ว่าที่จะทำได้ตลอดเวลา ทำให้ท่านได้เห็น ในขณะที่เราและท่านยังมีชีวิตอยู่

ฉันเห็นบางคนอาบน้ำให้สุนัขทุกสัปดาห์ ด้วยความรักที่ได้เลี้ยงดูมันมาแต่เล็กแต่น้อย ลองถามดูว่า เคยอาบน้ำให้พ่อแม่ ที่แก่ๆบ้างไหม เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แต่ผู้ถูกถามเขาจะตอบเองโดยอัตโนมัติ ว่าใครทำหรือไม่ทำมาบ้าง เพราะรู้จากอาการที่เขาแสดงออกมาให้เห็น แต่ส่วนมากแล้วจะสารภาพโดยตรง กันเลยทีเดียวว่า ไม่เคย อย่างเก่งก็แค่เตรียมน้ำให้ แล้วท่านก็อาบเอง หรือถ้าเคยทำ ก็ทำแบบขอไปที เราลืมกันที่ตรงนี้ได้อย่างไร มันเป็นเรื่องที่แปลก แต่จริง! ทั้งๆที่พ่อแม่ท่านอาบน้ำให้เราตั้งแต่เกิด !

ก็คงเป็นเรื่องเดียวกัน ที่หลวงปู่บุญมี ท่านบอกว่า **ทำบุญทำทานกันแล้ว ก็อย่าลืมฌรที่บ้านเคื่อ!** นั่นเอง แต่คนเราส่วนมากก็

ลืมท่านสนิทไปเลย เพราะเห็นท่านเจิบๆเป็นปกติ นึกว่าท่าน
สบายไปแล้ว

เป็นเหมือนกันทุกคนหรือเปล่าก็ไม่รู้!

โพชฌงค์ 7 คือองค์ธรรมสำคัญที่ทำให้การตรัสรู้
การบรรลุธรรมเกิดขึ้น มี สติ เป็นบาทฐาน มี 7 ประการ

- 1 สติ – ความระลึกได้
- 2 ทัมมะวิจยะ – การวิจยธรรม ความรู้ลักษณะที่
แท้จริงของสภาวธรรม
- 3 วิริยะ – ความเพียร
- 4 ปีติ – ความอิ่มใจ สุขใจในการปฏิบัติธรรม
- 5 ปัสสัทธิ – ความสงบกาย สงบใจ ความผ่อนคลาย
คลายกายและใจ
- 6 สมาธิ – ความตั้งใจมั่นของจิตที่มีอารมณ์เดียว
คือ ความสงบระงับของจิต
- 7 อุเบกขา – ความสงบระงับของจิต เป็นอย่างยิ่ง
ที่จะไม่กระเพื่อมไหวไปตามอารมณ์

ริมถนนสู่เมืองหลวงพระบาง เมื่อมองย้อนกลับไปยังเมือง วังเวียงและกาสิ ตามเส้นทางที่ผ่านมา

5. คุณค่าของชีวิต

เคยได้ยินได้อ่านและได้ฟังมาว่า คนที่จะเป็นนักข่าวได้นั้น
จะต้องมีจินตนาการ มีคำถามอยู่เสมอ ต้องรู้จักว่าอะไรคือเรื่องราวที่

ควรจะนำเสนอออกสู่สาธารณะ เพื่อสังคมจะได้รับทราบ เพื่อ
 ผู้คนจะได้ปรับสภาพชีวิตให้ทันเหตุการณ์ นั่นคือตัวอย่าง มุมมอง
 ของสายงานอาชีพ ที่เรียนกันมาโดยตรงสาขาหนึ่ง แต่อาชีพอย่าง
 เราที่เรียนรู้มาทางด้าน อิเลค-ตรอน ที่เล็กเกือบที่สุด ก็คงมอง
 คล้ายกัน เพียงแต่ต้องรู้ว่า มนุษย์ผู้มีมันสมองสีน้ำเงินส่วนหนึ่ง ที่
 ทำให้ ทุกคนมีจินตนาการอยู่แล้ว เพราะธรรมชาติสร้างมาเช่นนั้น
 สำคัญอยู่ที่ว่า จะจินตนาการไปในทิศทางไหน เท่านั้นเอง

เชื่อว่า ทุกสายอาชีพต่างก็มีคำถามอยู่เสมอเช่นเดียวกัน และ
 บางคำถามก็ไม่ต้องถามคำตอบอีกด้วย เพราะคำถามเหล่านั้นมี
 คำตอบในตัวเองอยู่แล้ว ที่มาจากการกระทำของคนเรา นั่นเอง

ผู้ที่ตั้งใจและเข้าถึงแก่นแท้ของศาสนาพุทธได้แล้ว จะคิดอยู่
 เสมอว่า ศาสนาพุทธ คือความเป็นธรรมชาติ เป็นวิทยาศาสตร์ ที่มี
 ทั้งเหตุและผล ให้ทดลองปฏิบัติได้จริง เพื่อหาคำตอบด้วยตัวของ
 ตัวเอง ความสงสัยข้องใจในเรื่องต่างๆ จึงสามารถปฏิบัติ เพื่อ
 พิสูจน์ความจริงได้เสมอ

พระพุทธศาสนา เป็นศาสนา อเทวนิยม ไม่อ้อนวอนนับถือ
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทุกอย่างจะเกิดขึ้น คงอยู่ แล้วก็ดับลง เป็นไปตาม
 กรรม ที่มีเหตุและปัจจัยเป็นอาคันตุกะ สิ่งที่ยังหลงเหลือที่เราทำ
 ได้เห็นอยู่ทุกวันนี้ คือพิธีกรรมต่าง ๆ นั้น เป็นของพราหมณ์ ที่
 พระพุทธเจ้าท่านก็นับถือพราหมณ์มาก่อน ท่านจึงไม่ได้ปฏิเสธ
 โดยเด็ดขาดไปเลยทีเดียว เพราะ ถ้าทำเช่นนั้นท่านจะประกาศ
 ศาสนาไม่ได้ (พระพุทธองค์จึงเป็นนักปฏิบัติที่หาใครเทียบมิได้
 เลย) ด้วยการหยั่งรู้ ด้วยปัญญาญาณขององค์พุทธ ท่านเล็งเห็นว่า
 ในความเชื่อเก่าๆ ที่เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจนั้น เป็นสิ่งที่จะก้าว
 ถ่วงได้ยาก ศาสนาพุทธ จึงยังมีพิธีพราหมณ์ติดมาจนถึงปัจจุบัน ก็
 เป็นของดีอีกอย่างที่จะได้ช่วยเสริมสร้าง สิ่งที่ดีงามให้ดียิ่งๆ ขึ้น

สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเกิดขึ้นเป็นธรรมดาของโลก ถึงวันหนึ่งก็ดับ
 สิ้นไป เป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่โลกเกิด เมื่อสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นได้ สิ่ง
 นั้นทั้งหมดก็ย่อมมีความดับเป็นธรรมดา เช่นเดียวกัน เพราะความ
 เป็นธรรมชาติ ที่ทุกอย่างถูกสร้างมาโดยวิถีแห่งธรรมชาติ เป็นสัจ

ธรรมอยู่แล้ว ที่จะเป็นเช่นนั้น ผู้ที่ไม่รู้ความจริงของธรรมชาติ ก็
เลยยกผลประโยชน์ให้แก่พระเจ้าไป ทั้งๆที่ไม่รู้เลยว่า พระเจ้าคือ
ใคร? เทพเจ้าคือใคร? แต่เขาคิด เชื่อ และมั่นใจว่า พระเจ้าคือ
ผู้สร้างโลก เป็นผู้กำหนดชะตาชีวิต!

การที่คนเรา เอาไม้กางเขนมาแขวนคอ การเอาจดุคามราม
เทพมาแขวนคอ การเอาพระพุทธรูปมาแขวนคอ เอาเหรียญพระ
อาจารย์ต่างๆมาแขวนคอ หรือเอาสัญลักษณ์อื่นๆมาแขวนคอ นั้น
คงไม่มีใครผิดที่ตรงไหน เพราะเป็นความเชื่อของแต่ละบุคคล
รวมทั้งตัวนั่นเองด้วย ที่ได้อาศัยเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ

ฉันเคยคุยกับชาวยุโรป ที่อาศัยอยู่ตอนกลางๆของทวีป ว่า
จิตใจของคนเรานี่เอง คือเทพพระเจ้า พระเจ้าก็คือคนเรานี่เอง คือ
คนที่มีจิตใจสูงส่งดีงาม คนที่มีพลังจิตมากมหาศาล คนที่สามารถ
เปลี่ยนแปลงโลกและสังคมของมนุษย์ได้ คือพระเจ้าที่แท้จริง ที่
คนโบราณคิดว่าพระเจ้าสร้างโลก ก็เป็นความจริงอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่
มนุษย์เป็นผู้สร้างและทำลายโลกแล้ว จะมีใครที่ไหนที่จะสร้าง

และทำลายโลกได้! มาจนถึงในขณะนี้ ทุกวันนี้ก็เช่นกันที่พระเจ้าก็คือคนนั่นเอง ที่พากันสร้างและทำลายโลกอยู่ตลอดเวลา

คงต้องทำความเข้าใจกับพระเจ้าของศาสนาต่างๆกันให้ดีๆ เพราะทุกอย่างเกิดด้วยความไม่รู้ของคนมาก่อนทั้งสิ้น สิ่งที่ได้รับผลดี คือการได้รับรางวัลจากพระเจ้า สิ่งที่เราประสบกับความเลวร้ายในชีวิต คือการลงโทษจากพระเจ้า ด้วยความกลัวการถูกลงโทษ และต้องการรางวัลในโลกอนาคต (โลกหลังความตาย) มนุษย์ก็เลยสอนกันให้เชื่อพระเจ้าด้วยความไม่รู้เท่านั้น ก็ไม่น่าจะผิดที่ตรงไหน เพราะถ้าเชื่อตามคำสอนได้ ทุกคนก็จะได้สบายใจไม่เป็นทุกข์ เพราะ ทุกศาสนาล้วนมีแต่สิ่งดีๆทั้งนั้น!

เทพเจ้าจึงเป็นความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ของมวลมนุษย์ทั้งโลกอย่างแท้จริง

แต่ถ้ามองอีกมุมหนึ่ง จะเห็นชัดเจนว่า พระเจ้าที่แท้จริงก็คือธรรมชาติ นั่นเอง ธรรมชาติสร้างโลกให้เกิดมา สร้างมนุษย์ และสัตว์โลกอื่นๆให้เกิดขึ้น ด้วยจิตวิญญาณที่มาจากธรรมชาติ และมี

กระบวนการสืบสานเผ่าพันธุ์เกิดขึ้นตามมา ด้วยสัญชาตญาณของความไม่อยากตายของทุกชีวิต ที่ทุกอย่างตั้งอยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ และความเป็นธรรมชาติ นั่นเอง

แต่เรื่องทางโลกย์ทั้งหลายนั้นไม่มีข้อยุติ หรือจบลงได้จริง คือไม่มีใครสามารถจัดการธรรมชาติทางกายภาพได้ ด้วยฝีมือของมนุษย์เราเอง เหตุผลง่าย ๆ ก็คือ ธรรมชาติเป็นผู้สร้างมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์เป็นผู้สร้าง หรือกำหนดเอง! แต่พระพุทธองค์ทรงหยั่งรู้ทุกวิถีด้วยจิต และ หยุดกาลเวลาไว้ได้ด้วยใจที่บริสุทธิ์ จากการทำวิปัสสนากัมมัฏฐาน มา กว่า 2500 ปีแล้ว เมื่อหยุดกาลเวลาได้ ทุกอย่างก็ถึงอันสิ้นสุด ชีวิตก็จะไม่เกิดอีกต่อไป เรื่องทางโลกย์ก็เป็นอันยุติ!

ถ้านักวิทยาศาสตร์ที่ฉลาดเลิศล้ำอย่าง ไอน์สไตน์ ถ้าสามารถพัฒนาการไปได้ทั้งทางโลก และ ทางธรรม พร้อมๆ กันมาก่อน ก็ไม่ทราบว่ามันจะเป็นเช่นไรเหมือนกันและไม่ว่านักวิทยาศาสตร์จะคิดเช่นไร แต่องค์พุทธะท่านบอกว่า มีสิ่งเดียวรวดเร็วเท่านั้นที่หยุด

ทุกอย่างได้ คือ “ธรรม” ที่เป็นกฎเกณฑ์จากธรรมชาติ ทุกอย่าง
เกิดขึ้น คงอยู่ แล้วก็ดับลงไป เป็นธรรมดา จากอนุภาคที่เล็กที่สุด
ไปจนถึงจักรวาลที่ใหญ่โตไม่มีที่สิ้นสุด ย่อมมีเกิดดับเป็นธรรมดา

เท่าที่เรารู้ๆกันอยู่ในปัจจุบันนี้นั้น ไม่มีใครคาดคะเนในความ
กว้างใหญ่ไพศาลของจักรวาล เพียงแต่ฉันคิดว่าคงไม่ต่างจากสมอง
ของคนเรา ที่ธรรมชาติจำลองมาไว้ให้ ในรูปทรง และการทรงอยู่
ลอยตัวอยู่เช่นนั้น ตามที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นเท่านั้นเอง และไม่
น่าเชื่อว่าสิ่งที่เร็วกว่าแสง ก็คือ จิต ที่สถิตอยู่กับสมองนั่นเอง เพราะ
แว็บเดียวเท่านั้น จิต ก็ไปได้ไกลถึงขอบของเอกภพแล้ว (คิดดูก็แล้ว
กันว่า แค่อุริยะจักรวาลที่อยู่ในกาแล็กซีทางช้างเผือก ยังกว้าง
ใหญ่มากๆ จนกระทั่งบัดนี้ คนเรายังสำรวจไปไม่ถึงขอบจักรวาล
นี้เลย แล้วเอกภพที่ประกอบไปด้วยกาแล็กซีอย่างมากมาย จะ
กว้างไกลไพศาลแค่ไหน แต่ จิต ก็สามารถไปได้ถึงเพียงแว็บเดียว
เท่านั้น นั่นก็คือ ไม่มีอะไรรวดเร็วเท่า จิต อีกแล้ว) ดังนั้น ถ้าหยุด

จิต ได้ ก็สามารถหยุดกาลเวลา หยุดการเกิด การดับ นั่นคือทุกสรรพ
สิ่งจะหยุดตามไปด้วยโดยอัตโนมัติ!

วันนั้น ผู้ฟัง (ชาวตะวันตก) ได้ฟังการวิชันนาเพียงเท่านี้ ทำ
ให้เขาดมด้วยความแปลกใจว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของคุณอยู่
ที่นี่ จนไม่สามารถกลับไปเมืองไทยได้ จะทำยังไง ก็เลยบอกเขาว่า
ไม่ยากเลย ถึงจะต้องตายไป อยู่ ณ ที่ใดก็ตาม กำหนดจิตได้แล้ว จิต
ก็จะโผบินข้ามฟากฟ้ากลับบ้าน กลับไปในสถานที่ที่ต้องการ ไปได้
ในพริบตา ไปก่อนลมหายใจเฮือกสุดท้ายด้วยซ้ำไป (เหมือนที่
หลวงปู่ฝั้น ท่านได้บอกไว้แล้วว่า จิตจะไปก่อน ก่อนที่เราจะตาย
มันจะอยู่ไปทำไมกับซากศพที่ไม่มีคุณค่า)

ถ้าอยากไปสวรรค์ ก่อนตายก็ต้องกำหนด จิต เพื่อไปสู่สวรรค์
ให้ได้ แต่ท่านต้องรู้มาก่อน ว่าสวรรค์เป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน? รู้ทาง
ที่จะไป จึงจะไปถึงได้!

เขาดมว่า ยูเคยตายมาแล้วหรือ เคยไปสวรรค์มาแล้วหรือ ?
ใช่แล้ว ฉันเคยตาย (เคยปางตาย และ เคยตายมาหลายครั้ง) จาก

การเกิดอุบัติเหตุมาครั้งหนึ่ง ที่เขาขับรถมาชนประสาธนากับรถตู้ของเรา ที่มันนั่งอยู่ด้านหน้าคู่คนขับ หน้ารถพังยับเยิน อัดกอบปี้จนคนขับขาหัก แต่นั่นเจ็บเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (ทั้งๆที่คนขับรถของเรา หลบจนจะตกถนนอยู่แล้ว รถเขาก็ยังแลบลอยมาชนจนได้) เคยโดนเงี่ยงปลาตูกบึกได้ราวนมตรงหัวใจ (เพราะหลงไปอุ้มมัน ที่มันกระโดดออกจากข้องโดยเอาหน้ากรงรับไว้ด้วย) และ เคยโดนสุนัขขี้บรามสะบัดไปมา ตอนเด็กๆเจ็บปวดปางตาย จนเป็นแผลเป็นมาจนถึงวันนี้ (ถ้ามันกัดตรงคอ หรือ เป็นหมาบ้า ก็คงตายไปแล้ว) และฉันเคยตายมาหลายครั้งแล้ว ตกควายคอหักตายบ้าง ตกน้ำ(แม่น้ำป่าสัก) ตายบ้าง ป่วยเป็นไข้ตายบ้าง แต่ยังทำธุระไม่เสร็จ คงเป็นเพราะต้องอยู่เพื่อใช้หนี้กรรม จึงมีคนที่ยังไม่ยอมให้ตายช่วยไว้ คือยังมีกรรมที่ต้องทำ ที่ต้องชดใช้อยู่ ก็เลยต้องกลับมา จึงได้รู้ว่า ก่อนจะตายเป็นยังไง? (วิธีแก้ปัญหาคือการตายจากอุบัติเหตุ ที่ไม่ใช่เกิดจากการเจ็บป่วย ผู้ช่วยเหลือต้องรู้และเข้าใจในธรรมชาติ และ ต้องใช้วิธีช่วยเหลือแบบ